

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ทำเนียบรัฐบาล

ครั้งที่ ๑

วันพฤหัสบดีที่ ๔ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๒๒

๒ คติกรรณ

เริ่มประชุมเวลา ๐๘.๓๐ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกที่มาประชุมทั้งหมดที่ลงชื่อไว้เมื่อเลือกประชุม ๒๓๔ คน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา

มีคนมีสมาชิกมาครบองค์ประชุมแล้ว ยอมขอเปิดประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม

ไม่มี
นอกจากเมื่อวันสัปดาห์ ทานรองประธานทำหน้าที่แทนประธานโดยลาจลาจลรูป
งานในสัปดาห์มาแล้ว และก็ช่วยพรกันไปแล้วในวันสัปดาห์ เพราะฉะนั้นในวัน
ใหม่ เป็นการประชุมครั้งแรกของเรา ผมก็ขอขอบพระคุณทุกท่าน ที่ร่วมมือ
และก็ช่วยพามา และก็ขอช่วยพรคอบทานสมาชิกทุกท่าน สำหรับในสัปดาห์ใหม่
ท่านผู้ใดคิดจะสมัครผู้แทนก็ขอให้รีบเลือก ท่านผู้ใดอยากจะเป็นวุฒิสมาชิก
ก็ขอให้รีบรายชื่ออยู่ที่ท่านนายกรัฐมนตรี เรียบร้อยไปแล้วทุก ๆ ท่าน ส่วนงาน
ของเราที่ขอเรียนเตือนท่านสมาชิกที่เคารพทั้งหลายว่า เรามีเวลาอีก
๓ เดือน ๑๕ วัน ที่จะอยู่ร่วมกัน และกฎหมายที่รัฐบาลส่งมา ก็เข้าคิวอยู่มา
เพื่อเกิน ที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้วก็มาก ที่กำลังพิจารณา
ก็มาก เพราะฉะนั้นถ้าจะกรุณาได้ทำงานเสร็จไป ก่อนที่เราจะพ้นจาก
ตำแหน่งไปก็ขอให้กรุณาพิจารณาให้เร็ว ๆ หน่อยนะครับ อะไรที่ไม่จำเป็น

LIRT

ของได้ยงกันนามัก ก็อย่าได้ยงเลขกรับ

ระเบียบวาระที่ ๒ รับรองรายงานการประชุม ไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๓ เรื่องที่คณะกรรมการพิจารณาเสร็จแล้ว

พิจารณาพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ซึ่งคณะกรรมการ

พิจารณาเสร็จแล้ว เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๒

ขอเชิญคณะกรรมการเข้าประจำที่

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา :

การประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา เมื่อวันที่หกสิบสี่ที่

วาคม ๑๙๖๑ ที่ประชุมได้พิจารณาจนจบ มาตรา ๑๖ แล้ว ทานรอง

ประธานสภาได้มีคำสั่งให้เลื่อนการประชุมไปก่อน จึงขอทำเนียบการพิจารณา

มาตรา ๑๗ เป็นคืบไป ในวันที่ขอเชิญเอชเอชการรัฐสภา ทำเนียบการ

ไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เอชเอชการรัฐสภา) :

มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑ ไม่มีการแก้ไข

มาตรา ๒๒ มีการแก้ไข

นายธรรมบุญ ลัดพลี :

ขอพระคุณรับทานประธานที่เคารพ

ด้วยมีข้อสงสัยที่คณะกรรมการนัก แล้วก็อยากจะทราบเรียนถาม

กรรมการพิจารณาทานประธานว่า ระยะเวลาที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำส่ง

กรรมการภายใน ๗ วันนั้น กระผมอยากจะทราบว่า ทาง

กรรมการจะคัดออกใต้อหรือไม่ว่าให้เหลือเพียงสัก ๒ วัน เพราะว่า

พนักงานเจ้าหน้าที่ก็เป็นผู้พิจารณาเรื่องมาแต่เดิม แล้วก็ได้ส่งไปแล้ว จน

ถึงผู้ที่เกี่ยวข้องกับผู้เข้าเมืองเข้านอกธรรมดา เพราะฉะนั้นก็ไม่ว่าจะ

๒๕
เสียเวลาอีกหนึ่งวันหรือสองวัน น่าจะยาวนานได้เสีย คือเมื่อสั่งไป
แล้วก็ว่าก็คงรู้แล้วในระหว่างที่จะสั่งนั้นว่าเราจะเห็นด้วยไม่เห็นด้วย ถ้า
คำสั่งไม่ให้เราเขาก็คงเป็นเห็นว่าเราคงอุทธรณ์ เพราะฉะนั้นเมื่อเรา
ยื่นความจริงน่าจะภายใน ๒๔ ชั่วโมงเป็นอย่างช้า คือ ๒ วัน ไม่น่าจะ
ถึง ๓ วัน เพราะอันนี้จะเป็นช่องทางให้มีการวินิจฉัยกันได้ โดยที่ไม่สุจริต
ด้วยทั้ง ๆ ที่พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่มีอำนาจนั้นเองแต่อาจจะขอได้เช่นจะรณ
หรือสั่งให้เร็วขึ้นเหมือนอย่างพอล่าเวลาประมุกก่อสร้างทั้งที่มีสิทธิจะไต่ถามเงิน
ก่อน แต่เวลาไปขอรับจากกองคลังของหน่วยเกี่ยวข้องมักจะต้องเสียเงิน
ขึ้นทองอีกเพื่อให้เกิดเรื่องให้เร็วขึ้นเท่านั้นเอง ซึ่งถ้าไม่เสียเงินเขาก็
ไม่เดินหรือเดินให้ช้ากว่าปกติไปก็ยิ่งแย่ไปเลย และเรื่องนี้กระดอมอยาก
กราบเรียนว่า จะตกลงไต่หรือไม่ ส่วนที่ว่าให้รัฐมนตรีวินิจฉัยคำอุทธรณ์
ภายใน ๓๐ วันนั้น กระดอมรู้สึกว่าจะช้าไม่ทันกับเหตุการณ์ น่าจะรณเข้ามา
ในวันก่อนที่พูดกันกระดอมก็จำไม่ได้แน่ ว่าเราตกลงกันว่าควรจะให้ ๑๐ วัน
หรือเท่าไร ถ้าหากว่าเหลือ ๑๐ วันได้ก็จะได้ หรือถ้าอย่างนั้นจริง ๆ ก็
นับแต่วันที่รับอุทธรณ์ควรจะได้ไม่เกิน ๒๐ วัน คือถ้าหักกันไปหักกันมาแล้วก็
ควรอยู่ในระยะนั้น ซึ่งกระดอมอยากกราบเรียนเสนอในขั้นต้นนี้ว่า คณะ
กรรมการจะเห็นควรลดเงื่อนไขลงมาได้อีกหรือไม่ และถ้าได้
จะได้ในลักษณะที่กล่าวอย่าง เช่นที่พนักงานเจ้าหน้าที่ปฏิบัติภายใน ๒๔ ชั่วโมง
หรือ ๔๘ ชั่วโมง จะได้หรือไม่ ส่วนรัฐมนตรีวินิจฉัยคำอุทธรณ์นั้นจะภายใน
๓๐ วันนับแต่วันยื่นอุทธรณ์ ถ้าจำเป็นจริง ๆ ๒๐ วัน นับแต่วันที่ผู้เข้าเมือง
มาร้องรับมา ขอพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ หัวหน้าที่ประธานรัฐสภา
ที่ ๒๒ มีท่านผู้ใดสนใจอีกหรือไม่ครับ ก่อนที่คณะกรรมการจะชี้แจง

นางแรม พรหมโอบ นฤประสพ : สำหรับมาตราที่ดิฉันมี
เรื่องติดพันอยู่ตั้งแต่พิจารณามาตรา ๗ ตามประธานที่เคารพ คือว่าในเรื่องนี้
ดิฉันเคยได้อภิปรายมาครั้งหนึ่งแล้วเมื่อเวลาพิจารณามาตรา ๗ (๑) และ
ในขณะนั้นท่านกรรมาธิการได้กราบทูลแจ้งว่า การที่มีควมจำเป็นที่จะต้องคัด
ข้อความในวรรคหนึ่งออก แล้วมาเพิ่มเติมวรรคสองขึ้นมาใหม่นั้น เพื่อที่จะ
ให้เห็นว่าร่างเดิมในตอนที่คัดออก คือ "คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด ถ้า
รัฐมนตรีมิได้มีคำสั่งภายในเจ็ดวันนับแต่วันยื่นอุทธรณ์ ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำสั่ง
ว่าคนต่างด้าวผู้นั้นไม่เป็นผู้ต้องห้าม" ดิฉันเห็นว่าความที่ท่านกรรมาธิการได้
คัดข้อความนี้ออกและไปเติมวรรคสองนั้น กลับเป็นผลดีกับคนต่างด้าว ท่าน
กรรมาธิการก็เห็นด้วย แต่เวลาพิจารณาถึงคำสา "ไม่" ตรงนี้ก็เท่ากับเป็นการ
ส่งเสริมให้คนต่างด้าวเข้ามาอยู่ได้ง่ายขึ้น ในกรณีที่ท่านรัฐมนตรีมิได้มีคำสั่ง
อนุญาต ถ้าหากเป็นกรณีเช่นนั้นแล้ว ความที่ท่านกรรมาธิการ ได้เพิ่มเติมใน
วรรคสอง จะทำให้คนต่างด้าวเข้ามาอยู่ในประเทศไทยได้ถึง ๔๖ วัน แต่
ความวรรคหนึ่งเดิมแล้วอยู่ได้เพียง ๘ วันเท่านั้น ถ้าหากว่าท่านกรรมาธิการ
เห็นว่าร่างเดิมที่ว่าถ้าหากรัฐมนตรีไม่มีคำสั่งในระหว่างนั้น ก็ให้ถือว่าคนต่าง
ด้าวไม่เป็นผู้ต้องห้าม เราก็อาจจะนึกเสียดายว่า "ไม่" ออกเสีย และเพื่อที่จะ
ให้เป็นการเหมาะสม ดิฉันใคร่ขอประธานกราบเรียนว่า สำหรับวรรคหนึ่ง
นี้ให้คงตามร่างเดิมของรัฐบาล แต่ตัดคำว่า "ไม่" ออก และถ้าจะวิเคราะห์
ให้เป็นประโยชน์ต่อคนต่างด้าวบ้าง เราก็ควรจะเปลี่ยน ๗ วัน เป็น ๔๕ วัน
แต่ถ้าหากไปเติมความที่ท่านกรรมาธิการได้เติมไว้นั้น จะเป็นเรื่องที่ส่งเสริม
ให้คนต่างด้าวเข้ามาอยู่ในประเทศไทยโดยมีวิธีการต่าง ๆ ก่อนที่จะได้รับ
คำสั่งไม่อนุมัติถึง ๔๖ วัน หรือ ๕๐ วัน เพราะคนที่เข้ามาอยู่นั้นขอให้คิด
เฉลี่ยว่า ๓ วันก่อนที่จะเกิดเรื่อง หรือว่าคนที่จะไม่ส่งคดีอะไรขึ้นมาก็ได้ โดยมี

LIART

การอุทธรณ์ตามแบบฟอร์มของรัฐบาล หรือของคณะกรรมการที่เขียนไว้ใน
 ปรกสอง ฉะนั้นถ้าเป็นกรณีดังนี้ ก็ฉันใดขอประหลาดยิ่งยวดว่า ควรจะเป็นไป
 ในร่างเดิมของรัฐบาล ก็ในมาตรา ๒๒ โดยไม่คัดข้อความเหล่านั้นออก
 และตัด "ไม่" ออกคำเดียว ส่วนที่คณะกรรมการจะพิจารณาเห็นด้วย
 กับฉันหรือไม่ในข้อเสนอลี้วภายใน ๑๕ วันแทน ๗ วัน ขอขอบพระคุณ
 นายอานวย อินทุติ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ
 ของคณะกรรมการก็ขอขอบคุณท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ที่ได้กรุณาให้
 ความเห็นต่าง ๆ โดยมีความมุ่งหมายอันเดียวกัน ก็เพื่อให้กฎหมาย
 นี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

สำหรับท่านสมาชิกท่านแรกที่ได้อภิปรายขอให้ลดจำนวนวัน ทอน
 พนักงานเจ้าหน้าที่นำส่งคณะกรรมการภายใน ๗ วัน ให้เหลือ ๒ วัน ทาง
 คณะกรรมการเห็นว่า เมื่อคนต่างก้าวเขยื้อนอุทธรณ์มาแล้ว ก็คงให้
 พนักงานเจ้าหน้าที่ไต่โอกาสทำคำชี้แจงว่าอุทธรณ์นั้นฟังขึ้นหรือไม่ เพียงใด
 ก็ขอเสนอคณะกรรมการพิจารณาวินิจฉัยอีกครั้งหนึ่ง ก็จำเป็นที่จะ
 ต้องให้เวลาแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ตามสมควร สำหรับระยะเวลาตาม
 มาตรา ๒๒ นั้นมีอยู่เพียง ๑๐ วัน ไม่ใช่ ๑๖ วัน การยื่นอุทธรณ์ให้ยื่นอุทธรณ์
 ต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ภายใน ๑๕ ชั่วโมง ๒ วันจะครบ และเมื่อพนักงาน
 เจ้าหน้าที่ได้รับอุทธรณ์แล้วก็นำส่งคณะกรรมการภายใน ๗ วัน เป็น ๑๖ วัน
 ให้คณะกรรมการเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรีภายใน ๗ วัน ก็เป็น ๑๖ วัน
 และสรุปส่งท้ายให้รัฐมนตรีวินิจฉัยคำอุทธรณ์ภายใน ๑๐ วัน นับแต่วันยื่น
 อุทธรณ์ ก็หมายความว่าให้รัฐมนตรีวินิจฉัยคำอุทธรณ์ภายใน ๑๔ วัน นับแต่
 ได้รับอุทธรณ์จากคณะกรรมการ อย่างมากที่สุดเมื่อได้ยื่นอุทธรณ์แล้ว
 ก็คงไต่รับการวินิจฉัยภายใน ๑๐ วัน

ส่วนที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ขอให้คัดค้านว่า "ไม่" ในมาตรา ๒๒ วรรคแรก บรรทัดที่ ๒ จากสุดท้ายขึ้นมา คือให้เปลี่ยนข้อความเป็นว่า "ให้ถือว่ารัฐมนตรีมีคำสั่งว่าคนต่างด้าวผู้นั้น เป็นผู้ต้องห้ามมิให้เข้ามาในราชอาณาจักร ตามมาตรา ๑๒" นั้น คณะกรรมาธิการ ได้พิจารณาแล้วก็เห็นว่าถ้าทำเช่นนั้นจะเป็นการรวบรัดไปเสียหน่อย บางทีอาจจะเกี่ยวกับการอุทธรณ์นั้นยังไม่ถึงท่านรัฐมนตรีเลย ก็ถือว่าเป็นผู้ต้องห้ามแล้ว และถ้าจะแก้เป็น ๑๔ วัน แก้วว่า "ถ้ามิได้มีคำสั่งภายในสิบสี่วันนับแต่วันยื่นอุทธรณ์ก็ให้ถือว่าเป็นผู้ต้องห้าม" แล้ว เวลาจะยังไม่เพียงพอในการที่วินิจฉัยอุทธรณ์นั้น ทางคณะกรรมาธิการก็เห็นว่าตามที่ได้คัดค้านออกมา แล้วก็เพิ่มในวรรคสองนั้น จะเป็นการให้ความเป็นธรรมแก่คนต่างด้าว และเป็นการให้เวลาแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลในอันจะพิจารณาอุทธรณ์นั้นตามสมควร คณะกรรมาธิการก็ได้ขอให้ประมุขนี้ให้พิจารณาว่า ที่ได้เพิ่มวรรคสองขึ้นมานั้น เหมาะสมหรือไม่ เพียงใด ขอคุณครับ

นายธรรมบุญ ลักพล : ขอพระคุณครับท่านประธานที่เคารพ และขอพระคุณท่านกรรมาธิการที่ไต่ถามชี้แจงให้ทราบ กระผมอยาก จะกราบเรียนอย่างนี้ ถ้าเหตุผลของคณะกรรมาธิการมีอยู่ว่า เวลาที่ พนักงานเจ้าหน้าที่เมื่อรับอุทธรณ์มาจากผู้เข้าเมืองนั้น ต้องใช้เวลา ๗ วัน เพื่อชี้แจงอะไรต่างๆ ถ้าเหตุผลเป็นสิ่งที่ชี้แจงจริง ถ้าหากว่า พนักงานเจ้าหน้าที่มีหน้าที่ดังนี้ กระผมก็เห็นใจเหมือนกันว่าควรจะมีเวลา บ้าง แต่ที่ขอให้คณะกรรมาธิการได้กรุณาขอร้องพระราชบัญญัติฉบับนี้ มาตรา ๑ (๑) ท่านจะเห็นเลยว่าอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอุทธรณ์ มิใช่ของ พนักงานเจ้าหน้าที่แล้ว เป็นของคณะกรรมการเพราะฉะนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาอุทธรณ์อีกเลย และตามหลักกรรมกาในกฎ

ไปยุ่งด้วย เมื่อสั่งเขาไม่ให้เขาแล้วเขาอุทธรณ์ คุณก็จะส่งไปอัยการเห็น
ความบกพร่องทุกข้อของข้าราชการที่ให้อุทธรณ์คงอยู่บังคับบัญชาชั้นเหนือขึ้นไป จะ
ไม่มีทางสำเร็จครับ พนักงานเจ้าหน้าที่ไปยุ่งกับเขาอีกในเรื่องนี้ไม่มีประโยชน์
อะไร ทำให้คณะกรรมการนี้เซว ซึ่งในกฎหมายก็ไม่ได้ให้อำนาจพนักงาน
เจ้าหน้าที่ แต่ให้อำนาจคณะกรรมการ เพราะฉะนั้นนี่แหละครับ โดยเหตุผล
ของกฎหมายกระผมจึงกราบเรียนด้วยความเคารพว่า ไม่ควรจะมีเวลา
ไปพิจารณาอะไรอีกเลยไม่ควรใช้เวลาด้วย ทำให้เย็นเย็น ทำให้เกิดของ
ทางที่จะไปเรียกร้องอะไรขึ้นมาไต่ระหว่าง ๓ วันนั้นน่าจะรีบส่งไป โดยเร็ว
และถ้ากระผมเป็นพนักงานเจ้าหน้าที่ กระผมจะรีบทำโดยเร็วด้วยซ้ำ เพื่อ
ให้พ้นไป ส่งไปหมกหน้าทีแล้วก็แล้วแต่ผู้บังคับบัญชา ก็ส่งไปยังคณะกรรมการ
ซึ่งมีหน้าที่ตามกฎหมาย ในวรรคสองของท่านเองท่านก็เน้นด้วยว่า ให้คณะ
กรรมการพิจารณาเสนอความเห็นแก่รัฐมนตรี เพราะฉะนั้นพนักงานเจ้าหน้าที่
ไม่มีหน้าที่อะไร กระผมกราบเรียนยืนยันไว้ในที่นี้ กระผมขอรับรองว่าอย่าไป
เปิดของกั๊กนั้น เพราะถ้าท่านจะทำอย่างนั้น จะทำให้ไต่ต่อ ท่านจะต้องเติม
ลงไปก่อนหน้านี้ว่า "เมื่อรับอุทธรณ์ความวรรคหนึ่งแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่
ประมวลเสนอความเห็นก่อนนำส่งคณะกรรมการ" ต้องอย่างนั้น ถึงจะได้
ออกจากท่าน แต่ถ้าท่านเติมอย่างนั้นก็ดีมากครับ เพราะว่าเป็นหน้าที่ของ
คณะกรรมการ กระผมกราบเรียนยืนยันว่า พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ควร มีหน้าที่
ทำอะไร นอกจากทำหน้าที่สวรับทราบเท่านั้นเอง คือลงรับแล้วก็รีบส่งออกไป
ให้พ้นไต่ของตัว พ้นจากกองของตัวไป เพราะฉะนั้นกระผมยืนยันว่า ๒
ชั่วโมงหรือ ๔ ชั่วโมงนั้นนานไปแล้วครับ เพราะว่าเมื่อข้ามคืนเขามาดูอุทธรณ์
ก่อนมาย ๔ โมงครึ่ง ก็จะได้ให้ดวงไปอีกสักวันหนึ่งเป็น ๒ วัน กับ ๓ คืน
อะไรทำนองนั้น ก็ให้เวลาดังนั้น ส่วนรัฐมนตรีที่กระผมว่า ๓๐ วันยาวไป ก็

เพราะอย่างนั้น ถ้าท่านใส่ตัวเลขโดยลำดับจะเห็นได้ว่า เมื่อเขายื่นขอพรอ
 ก็นับแล้ว ๔๔ ชั่วโมงก็ ๒ วัน แล้วพนักงานเจ้าหน้าที่สมมติความที่เดิมนี้จะครบ
 ทำภายใน ๗ วันก็เป็น ๔ วัน คณะกรรมการทำอีก ๗ วันนับแต่ วันที่รับจาก
 พนักงานเจ้าหน้าที่ สมมติให้เดิมที่กันเดยอีก ๗ วันก็เป็น ๑๖ วัน ทกลง ๑๐
 วัน รัฐมนตรีจะมีเวลาถึง ๑๔ วัน ซึ่งรัฐมนตรีมีจรมันถึงท่านจะงานมาก แต่
 กระผมเข้าใจว่าทำให้มีสเทเมติก (systematic) คือมีระบบงานที่ดี ก็ไม่
 ต้องใช้เวลานาน ตามหลักเรื่องเหล่านี้กระผมว่ายิ่งขั้นสูงขึ้นไป ชั้นนโยบาย
 เขาไม่พิจารณาข้อเท็จจริงเลยครับ เขาควรจะสั่งไต่เร็วกว่าขั้นต้นซึ่งต้อง
 พิจารณาข้อเท็จจริงประกอบ แล้วก็ประมวลความเห็นเสนอขั้นสูง ขั้นสูงมี
 กฎนโยบายเท่านั้นเอง ข้อเท็จจริงต้องเชื่อจากข้างล่าง นอกจากมีกรณี
 ให้นำสงสัยจึงจะร้องพินชั้นมากองใช้เวลา เพราะฉะนั้นโดยปกติแล้ว
 เวลาที่รัฐมนตรีขึ้นจะไม่ควรเกิน ๗ วัน ไม่ควรเกินกว่าคณะกรรมการ แล้ว
 อย่าลืมว่าคณะกรรมการมากคนต้องถามต้องซักจึงต้องใช้เวลา รัฐมนตรี
 ท่านคนเดียวสั่งไต่เลย ท่านจะเอาเวลาไหนก็ได้ อาจจะสั่งกลางคืนก็ได้
 ไม่ต้องมาสั่งกลางวัน การพิจารณากลางคืนก็ชอบกลอยู่ ต้องพิจารณาใน
 เวลาราชการ เพราะฉะนั้นจึงจำเป็นต้องใช้เวลา ดังนั้นกระผมกราบเรียน
 สรุปว่ารัฐมนตรีไม่ควรใช้เวลา อย่างมากไม่ควรเกิน ๗ วัน เท่ากับคณะ
 กรรมการใช้ ถ้าจำเป็นจริง ๆ อาจจะ ๕ วันก็เหมาะหรืออย่าง ๗ วันก็
 รมแล้ว ๗ วันกับ ๗ วันเป็น ๑๔ วันแล้ว นั้น ๒ วันกับ ๗ วันอีกก็เป็น ๑๑
 วัน แต่ถ้า ๗ วันที่พนักงานเจ้าหน้าที่รับติดลงไปเหลือ ๒ วัน ก็จะไม่
 ไม่เกิน ๑๔ วัน เรื่องนี้กระผมขอกราบเรียนตรง ๆ ว่า เมื่อร่าง
 พระราชบัญญัติฉบับนี้เสนอเข้ามา ได้มีผู้คัดปราชัยกันมาก คณะกรรมาธิการก็ได้
 แดงแล้วว่าเกี่ยวกับความมั่นคง เราต้องขอให้เรียบร้อยให้รัดกุม ความรัดกุม

LIRT

๒๕๑
กระผมว่าขึ้นอยู่กับเงื่อนไขเวลาด้วย ถ้าเราปล่อยให้ยื่นเยือกกันนานตาม
สายโต๊ะ แต่ละโต๊ะนาน ๆ ก็มีทางครบ โตะนั้นอาจจะไม่รักใจ แต่ถ้อย
ของโต๊ะนั้นโต๊ะนั้นอาจจะไปรักใจ ใจนั้นก็อาจจะทำ เข็มนี้โต๊ะก็อาจจะทำ
ปวงงานยิ่งชงชงไขว้มาก กระผมว่าถ้าจะให้รักกันเราทำไปตามเวลาที่เหมาะ
เหมาะ เราก็มาขอความเห็นใคร่คนมีประสิทธิภาพขึ้น กระผมก็ว่าจะรักกันงานนี้ก็
รักเร็ว เพราะถ้าเข้าไปอีกอย่างหนึ่ง อาจจะมีความเยือกเยือกอื่น
ก็จะหนีไปโต๊ะ อย่างในเรื่องนี้ อาจจะหนีไปในระหว่างที่รออยู่ ซึ่งเรา
ก็คอยอยู่ ๆ หรือแม้กระทั่งนายประกันอาจจะต้องรับผิดชอบไป เพราะ
ฉะนั้นในเรื่องนี้ กระผมอยากกราบเรียนยืนยันว่า ถ้าจะตัดใจกรุณาตัดเลย
ครับ โดยเฉพาะ ๗ วันกระผมอยากจะให้เหลือ ๒ วันเป็นอย่างมาก โดย
เหตุผลที่แล้ว และรัฐมนตรี ๑๔ วัน กระผมคิดว่าถ้าเหลือ ๗ วันได้ ก็
เหมาะสมควร เคยเหตุผลที่ว่าป็นผู้พิจารณาในเรื่องนโยบายเป็นส่วนใหญ่ ข้อ
เท็จจริงก็ปล่อยให้เป็นเรื่องของข้างล่าง ขอบพระคุณครับ

นางแรม พรหมโมล บุษยประสพ : ท่านประธานที่เคารพ
ดิฉันใคร่ขอประทานกราบเรียนต่อท่านสมาชิกซึ่งนั่งอยู่ ณ ที่นี้ว่า มาตรา ๒๒
นี้เป็นมาตราที่มีความสำคัญอย่างยิ่งของกฎหมายฉบับนี้ ขณะนี้เรากำลัง
พิจารณาเรื่องกฎหมายของคนที่ต่างก้าว ถ้าหากว่าเราปล่อยให้มีความไม่
พอใจหรือความไม่พอใจอันงามของคนไทยให้กับคนต่างก้าวแล้วละก็มันจะกระทบ
ต่อความเรากำลังพิจารณาถึงความมั่นคงของประเทศชาติ ความที่ท่าน
กรรมาธิการได้พูดไว้ ก็ยังเป็นเรื่องที่จะต้องพิจารณาอย่างยิ่งว่า คนต่างก้าว
นั้น ถ้าหากเห็นว่าเป็นบุคคลไม่สมควรที่จะให้อยู่ในประเทศไทยแล้ว มีทาง
ที่จะหาหนทางที่จะต้องให้ออกไปโดยเร็วที่สุด แต่ตรงกันข้าม ตามที่ร่างเดิม
เขียนไว้ให้เวลาเพียง ๑๐ กว่าวันเท่านั้นเอง แล้วความเปลี่ยนแปลง ถึงพวก

LIRT

ว่าหากกรรมาธิการจะบอกว่าจะไม่ถึง ๔๖ วัน ก็ไม่น้อยกว่า ๓๔ วัน ถ้าใคร
 อยากที่จะทำลายความมั่นคงของประเทศชาติและรัฐเค็ดลัทธิในเรื่องนี้ ก็เชิญ
 มาไทยไม่มีวีซ่า (visa) แล้วจะอยู่ได้ตลอดไปจนกระทั่งทำงานสำเร็จ และ
 สมบูรณ์แบบได้ ก็ฉันจึงใคร่ขอประธานกรรมาธิการเรียนยืนยัน ด้วยความสัตย์จริงว่า
 ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องความอยู่รอดของประเทศชาติแล้ว หรือเป็นเรื่องอันเป็น
 ความเป็นความตายของประเทศชาติแล้ว ก็ขอให้ท่านกรรมาธิการได้โปรด
 พิจารณาไทยรอบคอบอีกครั้งหนึ่ง อย่างน้อยถึงเดี๋ยวคนต่างต่างนั้นจะเข้ามา
 เป็นมิตรกับเราไทยแท้จริง เวลาเราเข้าไปในประเทศอื่นนั้น เขาจับตัวเรา
 ถ้าหากเราไม่มีวีซ่าเขาก็พยายามที่จะติดคามตัวเราเสมอ แล้วก็จับส่งตัวกลับ
 เมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว ก็ฉันขอความกรุณาได้โปรดพิจารณาว่าถ้าเป็นไปตามวิธี
 เกมของรัฐบาลแล้วจะเสียหายตรงไหน ถ้าหากเห็นว่าไม่ต้องการให้มีระยะ
 สิ้นเกินไปได้ให้เพิ่มเป็น ๓๕ วันก็ได้ ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว ระยะเวลาที่จะถึง
 ๓๗ วัน และอีก ๓๗ วันนี้ในทางปฏิบัติเราจะทำให้ได้อย่างรวดเร็ว เพราะ
 เหตุว่าเวลาเข้ามาพอร์แล้วก็ต้องเกินเรื่องอีก ๓ วันจะเป็น ๓๐ วัน สำหรับ
 ในการที่จะพิจารณาคำแบบแผนในทางราชการของเรา ไม่ใช่เราจะทำได้
 ความความประสงค์หรือฉันทสันตติ์ ก็ฉันจึงใคร่ขอประธานยืนยันว่า ถ้าพวก
 เป็นไปก็ทำให้กับบรรทัดสุดท้ายของร่างเดิม คำว่า "ไม่" นั้น ออกเสีย ถ้า
 เป็นอย่างนั้นแล้วจะทำให้คนต่างต่างได้รู้สึกว่าตัวเองถ้าเข้ามา ไทยคณะ
 กรรมาธิการพิจารณาเห็นว่า เป็นบุคคลซึ่งไม่ควรจะให้อยู่ ก็จะต้องหาทางขจัด
 ขึ้นซึ่งพยายามที่จะทำให้คนอยู่ได้ตามกฎหมาย การที่คนใดเข้ามาแล้ว
 ไม่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการ ก็ยอมหมายความว่า ทำผิดระเบียบหรือ
 ทำผิดกฎหมายของประเทศไทย เพราะฉะนั้นก็ฉันจึงขอวิงวอน ท่าน
 กรรมาธิการและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้งหลายซึ่งนั่งอยู่ ณ ที่นี้ว่า เมื่อทบท

กรรมการได้ชี้แจงว่าเป็นความปลอดภัยของประเทศชาติ เราก็ควรจะห่วง
 ห่วงประเทศไทยไว้ให้กับคนไทยเท่านั้น ไม่ใช่ไปมีน้ำใจเอื้อเฟื้อ คนต่างก้าว
 ขอบพระคุณค่ะ

นายอรรถ วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ ในการ
 สักปรายเมื่อคร่าวก่อน ซึ่งพาคติงมาถึงมาตรา ๒๒ กระทบก็ได้เสนอความ
 เห็นในทำนองเดียวกับท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ได้นั่งลงไม่เมื่อกี้ กระทบได้
 ยอมรับทำขึ้นในวันนั้น โดยขอรองท่านกรรมการได้พิจารณาว่า ความใน
 มาตรา ๒๒ รวมทั้งวรรคแรกซึ่งเป็นร่างของรัฐบาลนั้น น่าจะเหมาะสมแล้ว
 เป็นแต่เพียงว่าแปลงความสาระสำคัญเสียใหม่ว่า "ถ้ารัฐมนตรีมิได้มีคำสั่ง
 ภายในเจ็ดวัน ก็ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้ต้องห้าม" กระทบใครจะขอให้ท่าน
 กรรมการได้โปรดพิจารณาในข้อนี้ด้วย ความเดิมของรัฐบาลในมาตรา ๒๒
 นั้นน่าจะดีแล้ว เป็นแต่เพียงตัดคำว่า "ไม่" ในวรรคแรกออกเสียเท่านั้นเอง
 ขอประคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ หัวหน้าที่ประธานรัฐสภา :
 มาตรา ๒๒ มีท่านผู้ใดจะให้ความเห็นอย่างไรอีกหรือไม่ครับ ขอเชิญคณะ
 กรรมการชี้แจง

นายอานวย อินทฤทธิ (กรรมการ) : ท่านประธาน
 ที่เคารพ ข้อหักท้วงของท่านสมาชิกผู้มีเกียรตินั้น คณะกรรมการใครขอ
 ประทานกราบเรียนดังต่อไปนี้

ประการแรก การที่คนต่างก้าวขึ้นขอทรานั้น ในกฎหมายนี้ก็
 บัญญัติไว้ชัดเจนว่าหากพนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะกักตัวไว้ หรือมีอำนาจ
 จะเรียกประกันหรือมีอำนาจทั้งเรียกประกันและทั้งให้วาง ทักประกันด้วย
 เพราะฉะนั้นคนต่างก้าวนี้ก็มีใจจะไปไหนมาไหนได้ตามใจชอบ จะคงอยู่

LIRT

ในความควบคุมดูแลของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามสมควร ซึ่งในเรื่องนี้พนักงาน
 เจ้าหน้าที่ ย่อมมีสิทธิพิจารณาที่จะพิจารณาว่าคนต่างด้าวผู้ใด ที่จะเป็นภัยแก่
 ประเทศชาติมากน้อยเพียงใด ก็คงจะได้อธิบายทั่วกันแล้ว หรือพิจารณาจะเรียก
 ประกันหรือจะมีทั้ง เรียกประกันด้วยและหลักประกันด้วย ก็อยู่ในดุลพินิจของ
 พนักงานเจ้าหน้าที่ที่จะพิจารณา ส่วนกำหนดเวลาต่าง ๆ ตามวรรคสองนั้นใน
 กฎหมายนี้ได้กำหนดเวลายาวตัวและใช้คำว่า "ภายในเจ็ดวัน" และ "ภายใน
 ในสามสิบวัน" เหล่านี้เป็นต้น ซึ่งคำว่า "ภายใน" นี้ ก็มีบัญญัติไว้เพื่อมิให้มีข้อ
 ผิดพลาดเกิดขึ้นได้ ก็ใช้คำว่า "ภายใน" กรณีอาจจะเป็นได้ว่าทาง
 พนักงานเจ้าหน้าที่ก็อาจจะดำเนินการให้เร็วยิ่งขึ้น เช่นว่าเมื่อได้รับอุทธรณ์
 ความวรรคหนึ่งแล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำส่งคณะกรรมการภายใน ๗ วัน
 พนักงานเจ้าหน้าที่ก็อาจจะเร่งรัดทำภายใน ๓ วัน ๒ วัน อะไรต่าง ๆ
 เหล่านี้ได้ แต่ถ้ามีเรื่องนอกเหนืออำนาจที่จะทำให้เร็วได้ ก็กำหนดไว้
 ภายใน ๗ วัน เพื่อมิให้มีการกระทำผิดกฎหมาย และก็มีความจริงเป็นอย่างยิ่ง
 ที่จะต้องกำหนดเวลาไว้ว่าเมื่อได้รับอุทธรณ์แล้ว ให้พนักงานเจ้าหน้าที่นำส่ง
 คณะกรรมการภายใน ๗ วัน ที่กำหนดไว้ทั้งนี้มิได้หมายความว่า พนักงาน
 เจ้าหน้าที่มีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดอุทธรณ์ของคนต่างด้าวนั้น ในทางปฏิบัติ
 พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องทำคำชี้แจงเบื้องต้น เพื่อนำเสนอคณะกรรมการว่า
 เพราะเหตุใดจึงสั่งให้คนต่างด้าวผู้นั้นกลับออกไปนอกราชอาณาจักร อันนี้ก็เป็น
 ความจำเป็นที่พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องทำคำชี้แจง ถ้าจะเปรียบคล้าย ๆ
 กับว่าคนต่างด้าวเป็นโจทก์ พนักงานเจ้าหน้าที่กลายเป็นจำเลย ให้โอกาส
 แก่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ทำคำชี้แจงว่า เพราะเหตุใดจึงสั่งให้คนต่างด้าวผู้นั้น
 กลับออกไปนอกราชอาณาจักร เพื่อที่คณะกรรมการจะได้พิจารณาทั้งอุทธรณ์
 และทั้งคำชี้แจงของพนักงานเจ้าหน้าที่ว่าฝ่ายไหนถูกต้อง อันนี้ก็เป็นการให้

โอกาสแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งจะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย ได้มีโอกาสชี้แจง
 ข้อเท็จจริง และชี้แจงคำสั่งของตนต่อคณะกรรมการ อำนาจตามมาตรา ๘
 นี้ก็แน่นอนว่าเป็นอำนาจของคณะกรรมการ มิใช่เป็นอำนาจ ของพนักงาน
 เจ้าหน้าที่ และอย่างไรก็ตามคณะกรรมการไครขอประท้วงกราบเรียน ว่า
 ระยะเวลาทั้งหมดตามวรรคสอง ๓๐ วันนี้ไม่เกิน ๓๐ วันแน่นอน และก็เห็น
 ระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามวรรคสอง ทั้ง ๓ - ๔ ชั้นก่อนนั้น เป็นระยะ
 เวลาที่เหมาะสมแล้ว คณะกรรมการไครขอประท้วงกราบเรียนยืนยัน ขอ
 พระคุณครับ

นายธรรมบุญ ลักขสิทธิ์ : ขอบพระคุณครับท่านประธานที่เคารพ
 ก่อนอื่นกระผมอยากกราบเรียนด้วยความเคารพว่า รู้สึกว่าท่านกรรมการ
 โดยเฉพาะท่านที่นั่งองไปนี้ไม่เข้าใจประเด็นที่กระผมกำลังพยายามพูดคุย
 รู้สึกว่าท่านติดอยู่กับร่างเดิม เหมือนกับไม่ยอมรับความสำคัญของคณะกรรมการ
 ท่านก็ยืนยันอยู่เรื่อยๆ เป็นหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ จะต้องทำอย่างนั้น
 ทำอย่างนั้น แม้ไม่พิจารณาอุทธรณ์ก็ต้องประมวลความเห็นเสนอบ้าง อะไร
 บ้าง นั่นถูกต้องครับ ถ้าตามร่างเดิมเป็นอย่างนั้น ระหว่างพนักงานเจ้าหน้าที่กับ
 รัฐมนตรี ใช่ พนักงานเจ้าหน้าที่จะต้องประมวลความเห็นเสนอ เพราะเมื่อ
 สั่งไม่ให้เข้าแล้วก็ต้องชี้แจงไปยังเบื้องสูงว่า ทำไมจึงไม่ให้เขาเข้า
 แล้วก็อุทธรณ์ฟังได้ไม่ได้ก็ต้องทำความเข้าใจ แต่ในกรณีนี้คณะกรรมการ
 แล้ว ท่านก็บอกว่าจะต้องทำความเข้าใจอีก ต้องไปทำความเข้าใจทำไมครับ
 ในเมื่อเรามีคณะกรรมการแล้ว ตามหลักการการปฏิบัติงาน ถ้ามีคณะ
 กรรมการอย่างนั้นแล้ว คณะกรรมการสงสัยอะไร เขาเรียกพนักงานเจ้าหน้าที่
 มาถามเอง ถ้าเขาถามเรื่องแล้วไม่เข้าใจ ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ยังยืนยัน
 ว่าไม่ให้ กระผมมีหน้าที่ต้องทำอีก ก็ตั้งคณะกรรมการทำไมละครับ ก็เสีย

เนื้อหาของร่างนี้ที่คณะกรรมการแก้ไขใหม่ไปเสีย ก็น่าจะกลับร่างเดิม
 ถ้าในกรณีนั้น เพราะฉะนั้นกระผมว่าถ้ามีคณะกรรมการแล้ว อย่างที่กระผม
 กราบเรียนอภิปรายไว้ในคราวที่แล้วว่าคณะกรรมการนี้ เป็นกันชนระหว่าง
 พนักงานเจ้าหน้าที่กับรัฐมนตรี เพราะมีฉะนั้นรัฐมนตรีจะลำบากใจ ถ้า
 พนักงานเจ้าหน้าที่ไม่ให้ รัฐมนตรีไปก็ถูก เหมือนกับว่ารัฐมนตรีคง
 รับผิดชอบอะไรเข้าแล้ว แต่ถ้าวรัฐมนตรีไปตามให้ก็เท่ากับการอุทธรณ์ก็ไม่
 ประโยชน์ก็เหมือนเดิม เพราะฉะนั้นจึงมีคณะกรรมการคอยกรองให้เป็นกันชน
 ของรัฐมนตรี เพราะฉะนั้นควรเป็นหน้าที่ของคณะกรรมการ ในการประมวล
 ความเห็น เพราะว่าเมื่อให้เสนอความเห็นในการอุทธรณ์ กฎหมายใช้
 อย่างนั้น การเสนอความเห็นหรือการอุทธรณ์ก็หมายความว่า ต้องประมวล
 ความเห็น เมื่อจะประมวลความเห็น ก็เรื่องอะไรให้ไปเสียเวลาพนักงาน
 เจ้าหน้าที่อีก ในเมื่อสั่งแล้วก็ควรส่งขึ้นมา แล้วคณะกรรมการก็ประมวล
 และการประมวลนี้ ถ้ามีข้อเท็จจริงอะไรยังไม่เคลียร์ คณะกรรมการนี้แหละ
 รับผิดชอบหน้าที่ มีฉะนั้นก็กลายเป็นว่าพนักงานทำขึ้นมา มาถึงคณะกรรมการบอก
 ว่ายังไม่เคลียร์ จึงย้อนกลับไปอีกก็ไม่รู้จักจบ แล้วในระหว่างที่ไม่รู้จักจบ
 นี้ จริงอยู่ท่านบอกไม่หนีไปไหน ความจริงไม่ได้เป็นประเด็น ที่กระผมคิดใจ
 เพราะว่าถึงไม่หนีไปไหนมีการควบคุมหรือไม่ควบคุมก็ตาม ก็เปิดโอกาส
 ให้วิ่งเต้นได้แล้ว ยิ่งถูกควบคุมอย่างท่านว่าเคือครอนเซา ก็ยิ่งวิ่งเต้นใหญ่
 และการถูกควบคุมไม่ใช่ประเด็นที่กระผมพูด แต่เมื่อท่านพูดมาแล้วกระผม
 อยากจะกราบเรียน ไม่ใช่ประเด็นที่ว่าควรจะให้พิจารณาไต่สวน ๆ คนอะ
 เรื่องกัน กระผมเห็นมานานแล้ว อยากว่าแต่ควบคุมเลย คนเข้าเมืองที่เรา
 ยังไม่รู้เลยว่าผลจะเป็นอย่างไร ควบคุม ตำรวจยังหนีได้ ถ้ากรณีไหนถาวร
 เงินที่ให้สูงขึ้นก็หลุดได้ มีครึ่งเหล็ก ๕ ทุนก็ไม่พอแล้ว ถ้าโทษประหารชีวิต

LIRT

อาจจะ ๕๐ คนก็ยังไม่พอ ก็ยังเลื้อยออกจนได้ เพราะฉะนั้นกระผมขอ
 กราบเรียนว่า ในเรื่องนี้ขอให้อีกว่าเมื่อมีคณะกรรมการแล้ว ควรให้สำนัก
 คณะกรรมการที่จะประมวลความเห็นข้อเท็จจริงอะไรต่าง ๆ เพราะถ้ายัง
 กักกับพนักงานเจ้าหน้าที่อยู่ก็จะต้องเข้าข้างตัว ความเห็นที่ขึ้นมาก็เข้าข้าง
 ตัว ท่านอยู่ศาลก็คงจะรู้แล้วเมื่อคดีถึงศาลฎีกา ศาลชั้นต้นก็มีหน้าที่ส่งสำนวน
 ขึ้นมา นอกจากกรณีที่ถูกหมายเบิกของให้ศาลฎีกาย้อนกลับไปตาม ซึ่งจะทำได้
 หรือไม่ เช่นนั้นก็ขอให้เอาคนนั้นคนนั้นมา เอาเอกสารนั้นมา ก็มีหน้าที่เท่านั้น
 ไม่มีหน้าที่จะไปยึดห่วงอะไรอีกงาน และกระผมว่าพนักงานเจ้าหน้าที่ถ้า
 ความวางใจ หมายความว่าหมดหน้าที่แล้ว ทำหน้าที่แก่สาธารณชนเท่านั้น กระผมขอ
 กราบเรียนยืนยัน รับเรื่องมาต้องส่งไปให้พันโตะโดยเร็ว แล้วคณะกรรมการ
 ก็พิจารณาออกต้องให้เกียรติแก่คณะกรรมการว่าเขาพิจารณาเป็น ถ้าเขา
 พิจารณาไม่เป็นเขาทำงานเป็นเขาก็ถามมาเอง ถ้าเขาไม่ถามเขาเสนอขึ้น
 ไป รัฐมนตรีสงสัยก็ขึ้นมาได้ และอันนี้กระผมอยากจะให้แต่ละชั้นก่อน หลุด
 พ้นจากแต่ละคนไป มีฉะนั้นกลายเป็นว่าคณะกรรมการ ไม่มีทวิสัยคดีสิทธิ์
 พนักงานเจ้าหน้าที่ยังมีความศักดิ์สิทธิ์อยู่ เสนอความเห็นขึ้นมา และในที่สุด
 ก็จะกลายเป็นไม่ใช้พนักงานเจ้าหน้าที่ล้มรัฐมนตรีแตกกัน ในรูปกฎหมายเดิม
 ก่อนนี้คณะกรรมการก็จะแตกกับรัฐมนตรีด้วย ถ้าเกิดพนักงานเจ้าหน้าที่ยืนยัน
 ตามเดิมให้ความเห็นไปในทางอื่น รัฐมนตรีเกิดไปเข้าข้างพนักงานเจ้าหน้าที่
 คณะกรรมการก็หมดความหมาย แล้วในที่สุดก็กลายเป็นว่าผู้ยุทธ คองวังถึง
 โตะ โตะพนักงานเจ้าหน้าที่ โตะกรรมการ และโตะรัฐมนตรีก็กลายเป็น
 เป็นเหลื่อมหลายพุ่งขึ้นมา ก็ไม่ตรงกับกฎหมายฉบับนี้ กระผมอยากจะ
 กราบเรียนยืนยันว่า ขอให้คณะกรรมการพิจารณาแล้ว ๗ วัน คณะกรรมการ
 กระผมไปติดต่อ พนักงานเจ้าหน้าที่กระผมยืนยันว่า ไม่ควรเกิน ๒ วัน

ขรมคากระดมอยากให้ ๒๔ ชั่วโมงด้วยซ้ำ แต่มีปัญหาวางที่ว่าถ้าเขา
ยื่นตอนเย็นของวันนั้นก็จะมี ๒๔ ชั่วโมง ไปตกกลางคืนของอีกวันหนึ่งซึ่งไม่
ประโยชน์กับเขา เพราะราชการเปิด เพราะฉะนั้นจึงให้ ๔๘ ชั่วโมงเพื่อ
ครบเวลาทำงานอีกวันหนึ่งเต็ม ๆ ส่วนรัฐมนตรีนั้นกระดมอยากยืนยันไว้ใน
เรื่องนี้ควรจะพิจารณาเฉพาะนโยบาย ไม่ควรจะไปก้าวก้าวข้อเท็จจริงแล้ว
จะไปใช้กลุ่ตพินิจในข้อเท็จจริงขึ้น กระดมอยากยืมคำของท่านรองนายกรัฐมนตรี
สมภาพมาใช้ว่า "ถ้าที่ใดมีการใช้กลุ่ตพินิจมากเกินไป ที่นั่นก็จะมีคอร์รัปชัน
เกิดขึ้นได้ง่ายเหลือเกิน" กลุ่ตพินิจที่ไม่มีขอบเขตในกฎหมายแล้วละก็ หรือคำ
เช่นต่างใช้กลุ่ตพินิจให้พุ่มเพื่อยก็จะเกิดเรื่อง เพราะฉะนั้นกระดมกราบเรียน
ยืนยัน รัฐมนตรีควรจะลดเวลาเหลือ ๗ วัน สรุปแล้วรัฐมนตรี ๗ วัน คณะ
กรรมการ ๗ วัน เป็น ๑๔ วัน พนักงานเจ้าหน้าที่ ๒ วัน เป็น ๑๖ วัน ที่
เขาจะมีสิทธิอื่นอีก ๔๘ ชั่วโมงก็เป็น ๔๘ วัน ก็คงจะเหมาะ และคำว่า
"ภายใน" ที่ท่านพยายามเน้นแล้วเน้นหนา เหมือนกับว่าไม่เป็นอะไรหรอก
ภายใน ๗ วัน อาจจะห่างงานชั่วโมงเดียวก็เสร็จ กระดมกราบเรียนว่า
ไม่จริงหรือครับ ถ้าเป็นอย่างนี้เขาคงไม่ขอมา ๗ วัน ท่านลองพิจารณา
คุณค่าอภิปรายของเจ้าหน้าที่รัฐบาลเองที่มาชี้แจงวันก่อนบอกว่าจะต้องขอเวลา
นาน ๆ หน่อย เพราะฉะนั้นถ้าเปิดเวลาให้ ๗ วัน วันที่ ๗ อาจจะพิจารณา
แล้วคนที่ยื่นอุทธรณ์ก็ต้องวิ่งทันจนถึง ๗ วัน วันที่ ๗ เงินอาจจะมากกว่า แต่
ถ้าวันเดียวก็ดีกว่ากันเสียทีเดียวเลย กระดมว่าอย่างนั้นดีกว่าครับ ภายในก็
จริงอยู่อย่างที่ท่านว่า จะเร็ว เพราะฉะนั้นก็กำหนดเสียภายใน ๒ วันจะดีกว่า
ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ หัวหน้าที่ประธานรัฐสภา
ปัญหาในมาตรา ๒๒ นี้ ก็มีที่คณะรัฐมนตรีขอต่อรองเรื่องเวลา แล้วคุณธรรม

LIART

ขอโทษให้คงตามร่างเดิมในวรรคที่ ๑ ส่วนวรรคที่ ๒ ที่คณะกรรมการ
พิมพ์เพิ่มขึ้นใหม่นั้น มีท่านผู้ใดข้องใจอะไรหรือไม่ครับ ถ้าไม่มีผมจะให้
คณะกรรมการชี้แจง ถ้าคณะกรรมการยังยืนยันไม่ยอมแก้ไข ก็จะ
ขอลงมติครับ เชิญคณะกรรมการ

นายคำริ น้อยมณี (ประธานคณะกรรมการ) : ท่าน
ประธานที่เคารพ ในฐานะที่มาตรา ๒๒ นี้ ความจริงก็ควรจะต้องกันตั้งแต่
ก่อน เติญเราแขวนมากกระผมจึงอยู่ในฐานะที่ยังไม่โต้แย้ง กระบวนการ
ความยุติธรรมอะไรต่าง ๆ ประกอบไปด้วย จึงขอโทษทวนถามที่ไปประชุม
มาในมาตราตอนแขวนมา ซึ่งมาตรา ๑ ก็ยังมีอีกหลายอัน แต่อย่างไรก็ตาม
กระผมคิดว่ามาตรา ๒๒ นี้ หากกระผมในฐานะที่อยากจะพูดในนามของ ผู้
ปฏิบัติในฐานะเป็นรัฐมนตรีก็เห็นว่าการที่จะนำมาบังคับให้รัฐมนตรี ส่งหรือ
ไม่ส่งภายใน ๑ วันนี้เป็นเรื่องที่รู้สึกว่าจะรักถุมหรือไม่ ขอท่านสมาชิก
ได้โปรดให้ความกระจ่างหรือให้ความยุติธรรมในเรื่องนี้ เพราะว่าจะอยู่ ๆ
ถ้ารัฐมนตรีไม่ส่งภายใน ๑ วันไปบอกคนนั้นเข้าเมืองได้ โดยไม่ต้องห้าม
อะไรอย่างนี้ก็รู้สึกว่าการเดิมที่เราเสนอร่างพระราชบัญญัติ ตรวจคนเข้า
เมืองนี้ กระผมได้เคยเรียนชี้แจงแล้วว่า เราเป็นเจ้าของประเทศก็อยากจะ
กวดขัน แต่นโยบายของเรานั้นอยากจะให้เข้าเมืองมา โดยการส่งเสริม
การลงทุน เข้าเมืองมาโดยการส่งเสริมการท่องเที่ยว อันนี้เป็นหลักที่เรา
จะต้องผ่อนคลายนโยบายการตึงเครียด เพื่อความมั่นคง กระผมได้เรียน
แล้วว่าจะต้องพิจารณาควบคู่กันไป จึงได้คิดว่า ๑ วันนั้น เป็นการมัดมือชก
รัฐมนตรีมากเกินไป จึงขอว่าอีกมา หนึ่งก็มากก็ไม่ได้ไปยึดมากมายอะไรครับก็
ยังคงใช้ว่าภายใน ๓๐ วัน หากไม่ใช้ภายใน ๓๐ วันท่านได้โปรดดูมาตรา ๒๒
อันทั้งหลายอัน ที่วันก่อนกระผมเรียนชี้แจงท่านประธานสภา และท่านสมาชิก

แล้ว คงไม่อุทธรณ์อยู่ กับ ๘ เท่านั้น นอกนั้นอุทธรณ์หนึ่งนั้น หันเมื่ออุทธรณ์
 มาขอเท็จจริงการอุทธรณ์ ท่านจะมากะเกณฑ์ให้กระผม ๒ วัน ๓ วัน ให้
 คณะกรรมการอะไรต่าง ๆ พิจารณา ไม่เหมือนกันครับ แล้วแต่กรณี บางอัน
 ก็จะได้ขอเท็จจริงมาเร็ว บางอันก็ไม่ชัด ถ้าท่านย้อนไปดูมาตรา ๒๒ อัน
 ต่าง ๆ เราจะต้องสอบข้อเท็จจริงเขา ก็เพื่อให้ความเป็นธรรมนั่นเอง ถ้า
 หากว่าการเข้าเมืองยาก การลงทุนก็ไม่มา การส่งเสริมทองเที่ยวก็ไม่มา
 ทางวิชาที่ลำบาก อะไรอย่างนี้ทำให้นโยบายที่จะผ่อนคลายเป็น การเข้าเมือง
 ก็เลยหยุดไม่ได้เลย อันนี้แหละครับเมื่อตอนที่พิจารณาแก้ร่างฉบับนี้ ทางกระผม
 ในฐานะประธานคณะกรรมการมาธิการจึงได้พยายามคิดให้รอบคอบทุกด้าน ไม่ใช่
 ไปมองด้านใดด้านหนึ่ง ซึ่งความคิดเห็นอาจจะแตกต่างกันไปได้ แต่ว่าเมื่อ
 มาสรุปในทางปฏิบัติแล้ว เมื่อสั่งออกไปแล้ว เขาให้อุทธรณ์มาภายใน ๔๘
 ชั่วโมง นับตั้งแต่ที่รับคำสั่งของพนักงานเจ้าหน้าที่ นี่ก็เพื่อป้องกันไม่ให้
 เจ้าหน้าที่สั่งไป แล้วเอาเรื่องของเขาไปเก็บ กระผมก็โต้แย้งว่า
 เราแก้ไขการใช้ดุลพินิจของพนักงานเจ้าหน้าที่เราก็ไม่ได้ว่า เขาจะคอร์รัปชัน
 หรือจะทุจริตในการใช้ดุลพินิจ แต่ก็มีปัญหาถูกครหาในทางอย่างนั้น เราจึงได้
 เปลี่ยนหลักการจากพนักงานเจ้าหน้าที่ คม. แล้วก็มีกรรมการเดิม เพียง ๓
 คนนั้นมาเข้ากรรมการมากขึ้น นั่นหนึ่ง แล้วเวลานี้ก็นับ ๓ วัน เสร็จแล้ว
 เราก็ให้คณะกรรมการพิจารณาเสนอความเห็นต่อรัฐมนตรี ภายใน ๓ วัน
 นับตั้งแต่ที่คณะกรรมการได้รับอุทธรณ์ ก็เข้ามา ๔๘ วันแล้ว หันรัฐมนตรีมี
 อำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ภายใน ๓๐ วัน ความจริงรัฐมนตรีทางกระผมเหลือ
 อยู่เพียง ๒ อาทิตย์เท่านั้นที่ประมาณนั้น เราคิดว่า ๓๐ วัน หักออกกระผม
 ก็คิดว่าคำว่า "ภายใน" อาจจะว่าอย่าเกินนั้น เพราะว่าถ้าเกินแล้วไม่ได้
 มี การ วินิจฉัย เป็นอย่างอื่น ให้ถือว่ารัฐมนตรีวินิจฉัยตามความเห็น ของคณะ

LIRT

กรรมการเสนอไว้ ก็ไม่ได้ไปหักล้างอะไรนี้ครับ เป็นอย่างนี้ รู้สึกสลับซับซ้อน
อยู่ยั้งยืนยง กระผมจึงยืนยันว่าร่างที่คณะกรรมการได้แก้ไขมา มาตรา ๒๒
ที่ก่อกองและทั้งเพิ่มเติมในวรรคสองนั้น ขอยืนยันเห็นไปตามนั้น ขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา

ผมจะขอชี้แจงในเรื่องนี้อีกสักเล็กน้อยครับ ขอเชิญ

นายสมภพ ไทกระดิกย์ (รองนายกรัฐมนตรี) ท่าน

ประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมได้ฟังคำอภิปรายของท่าน
อภิปรายแล้วในส่วนที่เกี่ยวกับมาตรา ๒๒ ก็มีความเป็นห่วงใยในบางประการ
โดยเฉพาะแบบในการเขียนกฎหมาย เพราะในมาตรา ๒๒ ความร่างของ
รัฐบาลนั้น สำคัญที่สุดก็คือว่า เมื่อเจ้านักงานและเจ้าหน้าที่มีความเห็น
อย่างไรและได้เปิดช่องให้สิทธิแก่บุคคลที่เกี่ยวข้องนั้น เขาอุทธรณ์ได้ แต่เมื่อ
เขาอุทธรณ์ไปแล้ว รัฐมนตรีถ้าไม่วินิจฉัยภายในเท่านั้นวัน ผลของการไม่
วินิจฉัย รัฐมนตรีนั้นควรจะเป็นไปในทางบวกหรือลบ คือหมายความว่าควรจะเป็น
เป็นไปอย่างที่ว่าเจ้าหน้าที่มีความเห็นหรือควรจะเป็นไปในทางที่เป็นประโยชน์
แก่ผู้ที่เกี่ยวข้อง ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติบางท่านได้เห็นว่า ในกรณีที่รัฐมนตรี
ไม่วินิจฉัย ไม่สั่งการภายในเวลาที่กำหนดนั้นควรจะเป็นไปในทางลบ คือให้
เป็นไปจากความเห็นของทางบ้านเจ้าหน้าที่ ในประเด็นข้อนี้กระผมอยากจะ
ขอประธานขอไปปรึกษาหารือด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง วัตถุประสงค์
ประสงค์ของการร่างที่นำระบบนี้เข้ามาใช้ ก็เกี่ยวกับกำหนดระยะเวลา พนักงาน
เจ้าหน้าที่ต้องวินิจฉัยภายในกี่วัน รัฐมนตรีต้องวินิจฉัยภายในกี่วัน ทั้งนี้ก็ได้
เกิดจากประสบการณ์ที่แสดงให้เห็นอยู่แล้วว่าในระบบการอุทธรณ์ตามกระบวนการ
ของกฎหมายต่าง ๆ นั้น มักจะมีความล่าช้าของเจ้าหน้าที่ในการพิจารณา
ประการหนึ่ง ความล่าช้าในการนำเสนอผู้บังคับบัญชาระดับสูง ที่จะสั่งการ

อีกอย่างหนึ่งทำให้เกิดปัญหาควรปรับขึ้นไ้มากที่สุด คุ้มทุนกฎหมายระยะ
 หลัง ๆ จึงได้พยายามกำหนดระยะเวลาขึ้นไว้ว่า แต่ละชั้นคอนของผู้ที่มี
 หน้าที่เกี่ยวข้องนั้นจะต้องพิจารณาภายในกี่วัน อย่างในกรณีมาตรา ๒๒ ขอได้
 ไปรกระลึกว่าเป็นเรื่องที่ยบุคคลต่างต่างที่จะเข้ามาในราชอาณาจักร มีลักษณะ
 ที่ฝ่ายเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองเห็นว่ามีลักษณะที่ต้องห้ามตามมาตรา ๑๒ ก็
 เป็นอันว่าไม่เห็นด้วยที่จะไม่ให้เข้า เมื่อเห็นด้วยว่าไม่ควรให้คนต่างต่าง นั้น
 เข้ามา คนต่างต่างนั้นก็ยอมมีสิทธิหรือทรรพว่า การวินิจฉัยของเจ้าหน้าที่นั้น
 ไม่ชอบไม่ถูกต้อง เพราะในระหว่างที่เขาอุทธรณ์นั้น ขอได้ไปรกระลึก
 ประการหนึ่งว่า ถ้าหากระยะเวลาของการวินิจฉัยนานเกินไป ถึง ๓๐ วัน
 เขาจะต้องถูกกักตัวอยู่ในชั้นใต้ไปรกระลึกว่า ร่างพระราชบัญญัติตรวจคน
 เข้าเมืองฉบับนี้และโดยเฉพาะมาตรา ๑๒ นี้เป็นหลักหัว ๆ ไป สำหรับตัว
 ลักษณะของบุคคลต่างต่าง ท่านจะมองมาตรา ๑๒ เพียงลักษณะเดียวว่าอา
 จะทำให้คนต่างต่างที่มาเป็นภัยต่อประเทศ ต่อความมั่นคง ต่อระบบเศรษฐกิจ
 นั้นจะต้องพิจารณาด้วยความเร่งด่วน อันนั้นเห็นจะเป็นข้อคิดเห็นที่ยังไม่พอ
 ท่านอ่านร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ต่อไป ท่านจะเห็นได้ว่า การเข้ามาของ
 คนต่างต่าง เราได้แยกออกมาว่าเข้ามาในราชอาณาจักร เป็นการชั่วคราว
 ประการหนึ่ง เข้ามาในราชอาณาจักรเพื่อมีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร อีก
 ประการหนึ่ง ลักษณะคนต่างต่างที่เข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวนั้น
 มีมาตรการต่าง ๆ ที่คอยควบคุมอยู่แล้ว คนต่างต่างที่ประสงค์จะเข้ามาอยู่ใน
 ราชอาณาจักรเป็นการถาวร มีถิ่นที่อยู่ ก็มีมาตรการควบคุมอยู่แล้ว มาตรา ๑๒
 นี้ เป็นเหตุที่จะวินิจฉัยว่าควรจะปล่อยให้คนต่างต่างนั้น เข้ามาอาจจะเป็น
 คนต่างต่างที่เข้ามาด้วยการชั่วคราวก็ได้ นักท่องเที่ยวก็ได้ อะไรต่าง ๆ ก็ได้
 ได้ เพราะฉะนั้นลักษณะเช่นนี้ของรระลึกว่า ประเทศไทยเราจะเข้มงวดกับ

ไปเกินไปในเมื่อมาตรา ๑๒ ใกล้เคียงกรณีเหตุที่จะห้ามเข้าไว้ หลายเหตุด้วยกัน แต่ทั้งหมด ๑๐ กว่าเหตุนั้น มีอยู่ ๒ เหตุที่จะอุทธรณ์ไม่ได้ คือไม่มีวีซ่า และเมื่อรัฐมนตรีใกล้สั่งการตามมาตรา ๑๖ เพราะฉะนั้นในกรณีเช่นนั้นกระผมคิดว่าคนต่างต่างที่มีลักษณะเช่นนั้นแล้ว ควรจะเป็นภัยต้องเข้มงวดกัน กระผมว่าน่าจะเป็นเหตุผลที่ยังไม่พอที่จะพิจารณาเช่นนั้น เพราะคนที่เขาใช้สิทธิอุทธรณ์นั้น ส่วนมากเกือบจะกล่าวได้ว่า เขาอุทธรณ์โดยคิดว่าเขาบริสุทธิ์ เขาสุจริต เขาถึงอุทธรณ์ แต่คนที่ไม่ปรากฏน่าที่ต่อประเทศเขาไม่มา ใช้สิทธิอุทธรณ์หรือกรับ เขาลักลอบเข้ามาโดยวิธีอื่น ก็เป็นปัญหาที่จะต้องควบคุมควยวิธีอื่น เพราะฉะนั้นต้องมาพิจารณากันว่า ถ้าเป็นคนที่เข้ามาโดยสุจริต แต่เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจว่าเขามีลักษณะอย่างนี้ อาจจะเป็นภัยเหตุอะไรก็ตามไปเกิดใช้ดุลพินิจเช่นนั้น ปัญหาถ้าคิดว่าเขาเป็นคนสุจริต ระยะเวลาที่เขาถูกกักตัวระหว่างรอการวินิจฉัยว่าเจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจมีดังนี้ ควรจะช้าหรือควรจะเร็วควรใช้เวลาเท่าไร ร่างเดิมของรัฐบาล จึงพยายามให้เร็วที่สุด เพราะเห็นใจว่าคนที่เขาอาจจะสุจริตนั่นเอง เขาอยากจะเข้ามาเที่ยวในประเทศไทย แต่เผชิญเจ้าหน้าที่ไปคิดว่าเขาเป็นคนที่ เป็นภัยต่อสังคมบ้าง เขาจะเข้ามาทำงานบ้าง ไม่ยอมให้เขาเข้า เช่นนี้ระยะเวลากระผมคิดว่าเป็นประการแรก เราต้องให้เขาเร็ว เพราะระหว่างนั้นเขาถูกกักขังตัวอยู่

ประการที่ ๒ เจ้าหน้าที่เมื่อวินิจฉัยไปแล้ว เขาอุทธรณ์ ร่างของรัฐบาลจึงไม่พยายามให้มีคณะกรรมการ คัดระบบคณะกรรมการออกไป เพราะเหตุว่าคณะกรรมการนี้จะทำให้เสียเวลา แม้แต่ร่างของคณะกรรมการเขาก็ใช้เวลา ๓๐ วัน แล้วส่งมาให้รัฐมนตรีเป็นผู้วินิจฉัยเร็ว เพื่อความรวดเร็ว แต่ในการส่งมาให้รัฐมนตรีนั้นครบ ต้องระวังอยู่อย่างหนึ่งจาก

LIRT

เจ้าหน้าที่ไทยเฉพาะของประธานอภียที่จะคงบอกว่า เจ้าหน้าที่ตำรวจนั้น
 ขั้นตอนในการปฏิบัติราชการช้าเป็นอย่างมาก จากคอนเมืองกว่าจะส่งไป
 กว่าจะมาถึงรัฐมนตรี สำคัญที่สุดอีกประการหนึ่ง ขอเรียนสำนักเลขาธิการ
 รัฐมนตรีนี้กล้าช้าอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นถ้าหากท่านเอาความล่าช้าของพวกนี้
 เก็บเอาไว้ สุดท้ายเมื่อพ้นระยะเวลา ท่านบอกว่ันแหละเป็นคนต่างดาวที่
 ไม่พึงปรารถนา ถือว่าเป็นคนต่างดาวที่ไม่ควรเข้ามาในราชอาณาจักร นี้
 แหละครับสุดท้ายก็คือเจ้าหน้าที่ชั้นต้นที่เห็นว่า ไม่ควรให้เข้ามา ก็เป็นผู้ที่มี
 อำนาจมากที่สุด โดยอาศัยความล่าช้าของกระบวนการปฏิบัติราชการ นี้เอง
 เพราะฉะนั้นในทางระบบของสารที่จะให้มีการอุทธรณ์เช่นนี้ เขาก็ต้อง
 พยายามให้กลับตรงกันข้าม ร่างของรัฐบาลจึงบอกว่า รัฐมนตรีไม่ส่งภายใน
 เวลาเท่านั้นวัน ต้องให้ประโยชน์แก่คนต่างดาวเขาว่าเข้ามาได้ เพื่อจะได้
 เป็นการคานกับการใช้อำนาจกลหนักความคึกของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง
 ในขั้นแรก ขั้นแรกบอกเข้าไม่ได้มีลักษณะผิด รัฐมนตรีไม่ส่งภายใน ๗ วัน
 ถือว่าเข้าได้ แต่เมื่อเข้าได้แล้ว มีปัญหาอยู่ว่า ถ้าอย่างนั้น รัฐมนตรีอาจจะ
 หลวมไม่ส่งไปเข้าได้ ถ้าเป็นคนที่เป็นภัยต่อประเทศชาติทำอย่างไร ไปปรก
 ฎหมายมาตรา ๑๒ รัฐมนตรีอาจจะเพิกถอนเมื่อไรก็ได้ ถ้าเห็นว่ามีลักษณะ
 ที่ไม่ถูกต้อง ก็ยังมีมาตรการกำกับอีกกระยะหนึ่ง ถ้าปรากฏเช่นนั้น นี้ครับ
 ขั้นตอนของการที่สร้างระบบนี้ขึ้นมาความมาตรา ๒๒ ต้องพิจารณามาตราอื่น ๆ
 ประกอบกันด้วย อย่างมาตรา ๑๒ บอกเลยว่า "คนต่างดาวซึ่งได้รับอนุญาต
 ให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวหากมีพฤติการณ์ที่สมควรเพิกถอน การ
 อนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักร ให้อธิบดีหรือคณะกรรมการมีอำนาจเพิกถอนการ
 อนุญาตที่ได้อนุญาตไว้นั้นได้ ไม่ว่าอธิบดีหรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบหมายเป็นผู้อนุญาต"
 แล้วก็ให้รัฐมนตรีสั่ง อันนี้เป็นมาตรการที่ควบคุมเป็นขั้นเป็นตอนอยู่แล้ว เพราะ

ขณะที่กระดุมยกขึ้นมากราบเรียนก็ขอประทานอภัยต่อท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการ
กระทรวงมหาดไทยในฐานะประธานคณะกรรมการ ที่อาจจะมีความเห็น
ที่ตรงกัน แต่ในการวางรัฐบาลมองในลักษณะหลักการเช่นนี้ ความรวดเร็ว
ของคนทางก้าวซึ่งถือว่าเป็นผู้สัจจรวดเร็วกว่า และระบบให้รัฐมนตรี เป็นผู้
ปัจจุบัน อย่าเอาความลาช้ามาเป็นอุปสรรค แล้วกลายเป็นเจ้าหน้าที่ที่มี
ความเห็นเบื้องต้นถูกอุปสรรคไป เพราะความล่าช้า รัฐมนตรีไม่สั่งก็ถือว่า
เจ้าหน้าที่เห็นชอบ เห็นชอบของเจ้าหน้าที่ อันนี้เป็นวิธีการที่ดี ที่มีผลเสีย
ต่อความลติ ด้วยประการเช่นนี้ กระผมจึงขอประทานกราบเรียนเพื่อ
ประกอบการพิจารณาในทางลงมติ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา :

คณะกรรมการบอกว่ายืนยันนะครับ เชิญคุณธรรม
นางนรม พรหมเมต นอภัยประสพ ท่านประธานที่เคารพ
ในเรื่องนี้ดิฉันก็พูดมาเกือบจะว่าอย่างละเอียดแล้ว ท่านรองนายกรัฐมนตรี
ก็โกลกขึ้นมาชี้แจงต่อท่านสมาชิกแล้ว เพราะฉะนั้นดิฉันมีปัญหาก็คือเพียง
เล็กน้อยเท่านั้น ที่ใครจะขอประทานกราบเรียนเพิ่มเติม ท่านสมาชิก
ที่มีเกียรติ คือคุณธรรมบุญ ลัทธิตี ก็ได้ชี้แจงไปแล้วถึงการทำเป็นขั้นตอนของ
ทางราชการว่าจะทำอะไรโดยรีบด่วนก็คงจะไม่ได้ ถ้าหากจะพิจารณาถึง
คำสั่งของรัฐมนตรีให้เป็นที่สุจริตตามร่างเดิมของรัฐบาล ดิฉันก็ยังเห็นด้วย
แต่ถ้าหากว่าทางฝ่ายท่านกรรมาธิการจะพิจารณาเห็นว่า ๗ วันนั้น เป็น
ระยะเวลาที่เร็วเกินไปหน่อย จะเพิ่มเติมประการใด ดิฉันก็ว่าน่าจะทดลอง
ไม่ได้ แต่ทั้งนี้ขอประทานกราบเรียนว่า การที่เราจะนำคดีกว่าทางคณะ
กรรมาธิการซึ่งไม่พิจารณาให้คนต่างก้าวเข้ามาในประเทศไทย ตามกฎหมาย
ที่ขอว่า ๑๒ นั้น กลายเป็นจำเลยแล้วคนต่างก้าวจะเป็นโจทก์ กังที่

ลาออก กล่าวคือรัฐมนตรีไม่วินิจฉัยภายในกำหนด ๓ วันก็ต้องให้ผู้นั้นออกไป
ออกพระราชจักร แต่เนื่องจากกระผมเองไม่ได้ปฏิบัติ ถ้าคณะกรรมการ
ขอมติตกลงความนั้นก็เป็นอันว่าจะต้องพิจารณาในประเด็นที่จะถือความร่าง
ของรัฐบาล หรือร่างที่คณะกรรมการแก้ไขใหม่ กระผมเห็นว่าร่าง
กฎหมายของรัฐบาลนั้นดีกว่า ถ้าจะแก้ข้อขัดข้อง ก็แค่เพียงตัดคำว่า "ไม่"
ออก แต่กระผมพอใจในร่างเดิมของรัฐบาล ขอขอบคุณ

นายธรรมบุญ ลักพี : ขอพระคุณรับทานประธานที่เคารพ
กระผมไม่มีอะไรจะอภิปรายนอกจากจะกราบเรียนตามรัฐบาล ยานทาน
ประธานที่เคารพเท่านั้นเอง ในเรื่องเกี่ยวกับที่คณะกรรมการ ได้เดิมนั้น
เป็นเรื่องหลักการใหม่และเป็นระบบงานที่กระผมก็รู้สึกว่าจะไม่เกี่ยวกับเรื่อง
เวลาที่เขียนเยื้องหน้าที่จะพิจารณาไว้ทั้งได้เหมือนกัน คือระบบกรรมการ
เพราะทั้งที่กระผมก็กราบเรียนอภิปรายคร่าวๆที่แล้วว่า เป็นกันชนระหว่าง
พนักงานเจ้าหน้าที่กับรัฐมนตรี แล้วก็จะช่วยทำให้การพิจารณาเรื่องนี้เป็น
ไปด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรม จึงอยากกราบเรียนตามทางรัฐบาล ยานทาน
ประธานที่เคารพว่า ข้อคิดเห็นของคณะกรรมการในเรื่องที่มีคณะกรรมการ
ทางรัฐบาลหรือว่าท่านรองนายกรัฐมนตรี เมื่อก่อนยังไม่กล้าแจ้งว่า มีความเห็น
อย่างไร มีแค่เพียงว่าอยากให้งานรวดเร็ว อันนั้นจะดี ความว่าท่านไม่ต้อง
มีการคณะกรรมการนี้เลยก็อาจจะผิดพลาดไปได้ในการลงมติ กระผมจึงอยาก
กราบเรียนตามความเห็นชอบ ถ้าท่านเห็นว่าควรมีคณะกรรมการก็จะขอให้
คณะกรรมการพิจารณาใหม่ในเรื่องเงื่อนไข ถ้าไม่ควรมีคณะกรรมการ
กระผมก็เห็นควรยื่นความร่างเดิม แล้วก็สมควรจะตัดคำว่า "ไม่" ออก อันนี้
ก็เป็นข้อยืนยันของกระผมในเรื่องใหม่ ไม่ควรตัดคำว่า "ไม่" ควรยื่นร่างเดิม
ในรูปที่รัฐบาลได้ส่งมาแล้ว ขอพระคุณรับ

LIRT

นายสมภพ ไทระภิกข์ (รองนายกรัฐมนตรี)

ท่าน

ประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ดังที่กระผมได้ทราบเรียบร้อยแล้วว่า
 ในเรื่องของกาที่คนต่างต่างจะเข้ามาในราชอาณาจักรนั้น เราได้ระบุเหตุ
 ที่จะห้ามเอาไว้ และโดยเฉพาะเมื่อเกิดไว้ในประโยชน์ บางทีคนสัญชาติ
 นักท่องเที่ยว ถ้าหากว่ามีกรรมวิธีหรือขบวนการที่ทำให้ลดช้าแล้วเขาถูกกักตัว
 อยู่นานเกินไป ภาพพจน์ในการปฏิบัติหน้าที่ในการที่จะนำควรส่งเสริมการท่องเที่ยว
 ก็อาจจะเสียไป และกระผมก็พิจารณาทุกแห่งแล้ว เห็นว่าในเรื่องนี้ไม่ว่า
 จะทาง โดยเฉพาะคือต้องการอยากให้มีความเร็ว คณะกรรมการยัง
 ไม่ควรเข้ามาครอบงำมากนัก เพราะเหตุที่ว่าถึงแม้จะเข้ามาโดยที่เจ้าหน้าที่อีก
 หลากหรือหลงไปอะไรก็ตาม แต่ยังมีมาตรการควบคุมอยู่ทุกชั้นตอน เพราะ
 ฉะนั้นในเรื่องอันแรกอยากให้เป็นไปโดยรวดเร็วมากกว่า นี่เป็นหลักการ
 ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ครับ

นายถนัดศรี สุกมณฑล

ท่านประธานสภาที่เคารพ

กระผมฟังคำชี้แจงต่าง ๆ แล้วรู้สึกว่ามีความเห็นแตกต่างกัน ระหว่างท่านรอง
 นายกรัฐมนตรี กับท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นประธาน
 คณะกรรมาธิการปรวัติติ ขอมให้ผมบรรดาสมาชิกที่จะลงมติในเรื่องนี้ ทำได้
 โดยยากลำบาก เพราะไม่ว่าความประสงค์ของทางรัฐบาล จะเอา
 อย่างไรก็ตาม นอกนั้นก็มีการแก้ไข ถ้าเรากลับมาต่าง ๆ ที่เราขานมาไม่มี
 การแก้ไขก็มี ก็รู้สึกว่าการให้อ่านจอย่างมาตรา ๓๓ นี้ ให้อ่านจสารพัด
 เลยว่ารัฐมนตรีจะสั่งอย่างใดก็ได้ ไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายก็ได้ อะไร
 อย่างนี้รู้สึกว้าวกว้างไป อย่างนี้ไม่มีการแก้ไข กระผมก็จะไม่พูดถึงเรื่อง
 นี้ก็เป็นเหตุผลอีกอันหนึ่ง หันพอมองมาตรา ๓๖ หรือมาตรา ๓๗ จะเห็นว่า
 เรากวักกันมากเกี่ยวกับเรื่องสิทธิ แต่อย่างไรก็ตาม ก็ให้ออกจเรามีสิทธิ

อุทธรณ์ความมาตรา ๑๒ แต่ที่นี้ก็มีปัญหาอย่างทีกระผมว่า กรณีที่ต้องทำการ
 สอบสวนข้อเท็จจริงและพิจารณาอุทธรณ์นั้น แล้วแต่ละเรื่องอาจจะมากน้อย
 ถ้าเราจะมาตีความว่าถ้าเข้าไปหรือคลุกคลีกันหรืออะไรอย่างเดิมมา กระผมก็
 คาดหมายนี้ไม่มีประโยชน์อะไรถ้าคนไม่หาคำเสียอย่าง อันนี้ก็เป็นเรื่อง
 อย่างทีกระผมมีความรู้สึกว่าเขียนยาก แล้วก็ปฏิบัติยาก แต่อย่างไรก็ตาม
 ขอยืนยันเจตนาข้างนี้ก็สุดแล้วแต่ทางสภาจะเอาตามร่างเดิมของรัฐบาล ก็ไม่
 คุ้มเอง หรือจะเอาตามร่างที่คณะกรรมการแก้ไขเพิ่มเติมก็ไม่คุ้มเอง แต่
 ผมควรจะพิจารณาเป็นอย่างไรต่อไปอีกครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา

สำหรับมาตรา ๑๒ นี้ ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่าจะเอาตามร่างเดิม ของ
 รัฐบาล หรือจะแก้ไข ถ้าแก้ไขจะแก้ไขคณะกรรมการทั้งหมด หรือ
 ตามที่คณะกรรมการเสนอขอรอง เมื่อเป็นเช่นนี้ที่ประชุมจะต้องตกลงอย่างไร
 อย่างหนึ่ง เทวาท์ก็พึ่งหาสมาชิกผู้มีเกียรติอีกปราย และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ท่านรองนายกรัฐมนตรีได้เน้นแล้วเน้นอีกถึงความจำเป็น ที่จะต้องให้มีการ
 ทำเนิการในเรื่องนี้โดยรวดเร็ว เมื่อเป็นเช่นนี้กระผมจึงเกิดความรู้สึกขึ้น
 มาอย่างหนึ่ง และอยากจะกราบเรียนท่านกรรมการกิติ ท่านรอง
 นายกรัฐมนตรีก็ว่า เพื่อความสะดวกในการที่จะให้เรื่องดำเนินโดยรวดเร็ว
 การอุทธรณ์คำสั่งของเจ้าหน้าที่ให้อุทธรณ์กับคณะกรรมการ และให้คณะ
 กรรมการตัดสินโดยเด็ดขาดไปโดยไม่ต้องให้เสนอต่อคณะรัฐมนตรี จะสะดวก
 และรวดเร็วกว่า กระผมมองเห็นว่าถ้าให้อำนาจพิจารณาอุทธรณ์ ให้แก่คณะ
 กรรมการ ซึ่งก็ไม่ควรเลือกเฟ้นกันมาอย่างดีแล้วก็จะดีกว่า ปล่อยให้อำนาจนี้
 ไปอยู่กับบุคคลคนเดียว และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลผู้นั้นจะเป็นรัฐมนตรี
 ที่เข้ามาทางกาการเมืองจะวิฤกมากยิ่งกว่า เพราะคณะกรรมการประกอบด้วย

ผู้ที่ไต่ถามแต่คงโดยฉนวนการ เด็ดถักเพิ่มมาอย่างอื่นแล้ว พอจะไว้วางใจได้ก็ควรที่จะปล่อยให้ เป็นขบวนการ แสวงการ เมืองอะไรก็ไป ขอพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ท่านหาที่ประธานรัฐสภา ท่านผู้ใดจะแสดงความคิดเห็นอะไรอีกหรือไม่ครับ ขอเสนอของคณะกรรมาธิการใหม่สักรูปหนึ่ง ถัดแล้วแต่ว่าคณะกรรมการจะยอมรับหรือไม่ขอ

นายคำวิ น้อยมณี (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ เกี่ยวกับเรื่องจะวินิจฉัย ทางคณะกรรมการก็ได้ชี้แจงกันมาหลายตอนและหลายมาตราตามมาแล้ว เฉพาะเรื่องนี้ที่กระผมเรียนแล้ว แล้วยังไว้ในเรื่องการแสดงความคิดเห็นก็คงจะเป็นไปไม่ได้ ในรูปของพระราชบัญญัติอย่างที่ว่า แต่ว่าการที่จะแก้ไขแก้มาอย่างไร กระผมคิดว่าคนที่จะมีชื่อนั้นก็ขอให้เป็นการลงมติว่าเป็นไปตามร่างเดิมของรัฐบาล หรือเป็นไปตามร่างที่คณะกรรมการแก้ไขก็คงจะสิ้นสุดลงอย่างนั้น ก็ทางคณะกรรมการมองไม่มีข้อข้องใจใด ๆ ทั้งสิ้นและไม่ถือเป็นข้อขัดแย้ง ในทางปฏิบัติใด ๆ เลยครับ เพราะว่า เป็นเรื่องการแสดงออกซึ่งความคิดเห็นว่าการปฏิบัติ เราก็จะคงปฏิบัติไม่ให้เกิดผลมากที่สุดก็ในหลาย ๆ ด้าน ในขณะที่เดียวกัน อย่างที่กระผมได้เรียนแล้วว่าประเทศไทยเรานั้น เมื่อตอนที่คนเราจะมีองค์ไม่มีปัญหามากมายเท่าไร เครื่องบินอะไร ไม่มากน้อย ก็ยาวนาน วันหนึ่ง ไม่รู้ก็ลิบเที่ยว รัชชเทียว ปัญหาอันนี้เกิดขึ้นก็เกิดขึ้นมาก ถ้าจะเอาเวลามาให้ชวาคให้เร็ว ๆ อย่างนี้กระผมก็เกรงว่าจะห่อหุ้ม ไม่รัดกุมพอ จึงคิดว่าถ้าได้เพิ่มจาก ๘ วันมาเป็นภายใน ๓๐ วัน มีความคิดเห็น

นายธรรมมัญญ์ ลักขณดี : ขอประทอนโทษครับ ท่านประธานที่เคารพ กระผมไม่อยากจะให้เสียเวลาสภาอีกมากนัก ก็กระผมเห็นว่า มีจุดขยับนิด ก็อาจจะช่วยสภาพิจารณาได้ดังเห็น ก็ขอยกกราบเรียนตาม

มาลงตามข้างท่านประธานนิค เกี่ยวเท่านั้นเองว่า ถ้าขาดลงความร่างของ
 รัฐบาลนี้ โดยเฉพาะที่กระผมเห็นด้วยคือให้คงมั่นคำที่ว่า "ไม่" ด้วย
 ว่าจะมีปัญหาอยู่ที่นิค เกี่ยวเท่านั้นเองเกี่ยวกับความมั่นคง รัฐบาลนี้กระผม
 อยู่ในความบริสุทธิ์ยุติธรรม แต่ไม่แน่ว่าถ้าข้อ ๆ ไป ที่มีการเมืองเข้ามา
 แทรก รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยนี้ ถ้าสมมุติว่าเพื่อพรรคเพื่อพวก
 แกลงทำเฉย ๆ เสีย คนต่างคำที่ไม่ได้เข้ามาแล้วหรือพรรคพวกก็จะเข้ามาเฉย
 แล้วจะไหลเข้ามาพวกก็จะ เป็นภัยต่อความมั่นคงให้ รัฐบาลไทยถึงข้อนี้หรือ
 แปลว่า แล้วมีอะไรแก้หรือไม่ เพราะถ้อยคำที่ท่านแถลงมาเมื่อคืนนี้ยังไม่ชัด
 ให้ความปลอดภัยมาก ๆ ๑๒ ที่ให้อ่านจอธิบายก็ได้ แต่ที่นี้ถ้าหลักการแล้ว อธิบติ
 นี้ถ้าว่ารัฐมนตรีปล่อยให้เข้ามา อธิบติจะบอกว่าจะ ไม่สมควรให้กลับออกไปนี้
 กระผมว่าอธิบติเองก็มีหวังอาจจะออกไปนอกประเทศด้วย เพราะฉะนั้น
 ก็อยากจะทราบว่านอกจากอันนี้แล้วมีทางอะไรหรือไม่ ที่จะแก้จุดอ่อนอันนี้
 จากคำเปิดช่องให้รัฐมนตรีร่างเงินไว้อย่างนี้ รัฐมนตรีบอกว่าจะไม่สั่งแล้ว
 ให้ถือว่าเข้ามาได้ เข้ามามาก ๆ จะมีทางแก้อะไรหรือไม่ อยากรู้อันนี้
 นิค เกี่ยวเท่านั้นเองครับ ขอพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา :

ท่านรองนายกรัฐมนตรี กรุณาขอบคุณสภานิติบัญญัติทุกท่านครับ

นายสมภพ ไทกระภิกย์ (รองนายกรัฐมนตรี) : ท่าน

ประธานที่เคารพ กระผมอยากขอกราบเรียนที่กระผมแสดง เหตุผลออกไปนั้น
 ขอเรียนให้เข้าใจด้วยว่าไม่ใช่ เป็นเรื่องมีเหตุอันไม่สมควรที่จะมี ความขัดแย้งกับ
 ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย กระผมต้องสู้ขึ้นมาขึ้นแจ้งก็ด้วย
 ความเป็นห่วง เกี่ยวกับคำว่า "ไม่" ที่จะคัดค้านการวินิจฉัยของรัฐมนตรีนั้น
 กระผมของกร่างกฎหมายนั้นเราควรจะต้องระมัดระวังอะไร ถ้าเกิด ถ้าหากว่า

เจ้าหน้าที่เห็นอย่างนี้ว่าไม่ควร เขามา ถ้าหากว่าเลย เวลาที่กำหนดแล้ว
รัฐมนตรี เห็นด้วยกับเจ้าหน้าที่นั้น ในความเห็นของกระผม กระผมเห็นว่า
ถ้าเขียนกฎหมายแบบนี้เป็นการส่งเสริมอำนาจเจ้าหน้าที่มากเกินไป ถ้าความ
ระบบที่ถูกต้อง เจ้าหน้าที่เห็นว่าไม่ควร เขาให้อุทธรณ์ได้ อุทธรณ์คือรัฐมนตรี
ภายในกำหนด ถ้าเลยกำหนดแล้วคงถือว่ารัฐมนตรีไม่เห็นด้วย รัฐมนตรีเอง
ถ้าบอกว่าในระบบนี้แล้ว รัฐมนตรีจะรู้สึกอึดอัดมากกว่า เจ้าหน้าที่ทำลาออก
ทำให้คนต่างก้าวเข้ามาได้จริง รัฐมนตรีไม่เห็นด้วย รัฐมนตรีจะโคกคิกความ
คนต่างก้าว แล้วอึดอัดอะไรคง อยู่นอกวงให้พิจารณาดูให้ดีขึ้น เพื่อดูข้อ
การอนุ ๓๒ ตามมาตรา ๓๒ ไม่ได้ มีกระผมกราบเรียนอย่างนี้ ทั้งนี้คุณอัย
กษัตริย์จะชอบแบบของคณะกรรมการ กระผมไม่ขัดข้อง แต่ขอฝากเรียน
ให้เป็นที่เข้าใจว่า ระบบของการที่จะเขียนกฎหมายนั้น ควรจะเป็นในระบบ
อย่างไร

ที่ท่านสมมติทวนเป็นห่วงในเรื่องคนต่างก้าว ที่เข้ามาแล้ว
เกิดเป็นภัย ถ้ารัฐมนตรีสั่งไม่ทัน เลยเวลาไปถือว่าเขาเข้าได้ กระผมก็
กราบเรียนแล้วว่ามาตรา ๓๒ นั้นเองที่มีอยู่แล้ว รัฐมนตรีพอรู้เขาค่วยเหตุที่
ว่าเจ้าหน้าที่อาจจะมารายงานให้ทราบที่หลังมากกว่า คนต่างก้าวที่ไม่ได้สิ่งที่
เงินเวลาไป ทำให้เข้ามาในระบอบการปกครองได้ เป็นคนที่มีความรอบคอบอย่างนั้น
ไม่สมควร รัฐมนตรีก็อาจจะสั่งอภัยให้ใช้อำนาจมาตรา ๓๒ ให้อยู่แล้ว
เพราะฉะนั้นไม่ว่าจะห่วงเท่าไร กระผมมองในปัญหานี้ แต่ทั้งนี้ก็ขอประธา
นการกราบเรียนที่กระผมชี้แจงมานั้น เพื่อจะประกอบการพิจารณาของ ท่าน
สมาชิกเท่านั้น ท่านจะลงมติในทางไหน รัฐบาลก็ไม่ขัดข้อง ในเรื่องนี้ครับ

พลโท ชำนาญ นิลวิเศษ : ท่านประธานที่เคารพ ท่าน
รองนายกรัฐมนตรียังไม่ได้ออกท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คือคุณธรรมนุญ ลักทอ

หมวด ๔ การเข้ามาในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว ไม่ขึ้นแก่ใ
มาตรา ๓๔ มีถ้อยคำว่า มาตรา ๓๕ มีการแก้ไข มาตรา ๓๖ มีการ
แก้ไข มาตรา ๓๗ มีการแก้ไข

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับ
มาตรา ๓๗ นี้ร่างเดิมได้เขียนไว้ว่า "คนต่างด้าวซึ่งได้ใบอนุญาตให้ได้อยู่
ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวของขบวนการนี้จะต้องไปมี ไม่ประกอบอาชีพหรือ
รับจ้างทำงาน" แต่คณะกรรมการมาพิจารณาก็เปลี่ยนเป็นว่า "ไม่ทำงานหรือ
ประกอบธุรกิจ" กระผมขอกราบเรียนท่านประธานว่า ข้อความทั้งสองนี้
ความแตกต่างกันในตัวอักษร แต่กระผมเข้าใจว่าไม่ต่างกันเท่าไร
เท่านั้น ความหมายก็แตกต่างกันด้วย กระผมจึงกราบเรียนตามท่านประธาน
ไปถึงคณะกรรมการว่า ที่ท่านแก้ถ้อยคำนี้ความหมายเปลี่ยนไป จนกระทั่ง
จะทำให้เกิดความเสียหายอย่างใดหรือไม่ กระผมเรียนตามในประเด็นนี้ก่อน
ขอพระคุณครับ

นายธรรมบุญ ภัคพิทักษ์ : ขอนุญาตครับ คือกระผมมีอยู่ ๒ จุด
ครับ จุดแรกนี้ ใน (๑) ที่ว่าไม่ทำงานหรือประกอบธุรกิจ ก็เป็นเวิร์ดดิ้ง
(wording) นิดหน่อย แต่ดูเขียนไว้เหมือนเข้าใจ ถ้ามาอ่านมาตรา ๓๖
ข้างท้ายซึ่งคณะกรรมการไปแก้ไขก็ทำให้ชัดเจน คือมาตรา ๓๖ ข้างท้าย
นี้คนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรหรือประกอบธุรกิจ ต้องมีโทษ อันนี้หมายความว่า
ถ้ากระผมมีปัญหา ถ้าความร่างเดิมของรัฐบาล คณะกรรมการไม่แก้ตรงนี้
ก็ไม่เป็นปัญหาใน (๑) เช่นเดียวกับมาตรา ๓๖ ถ้าคณะกรรมการคงไว้
ความร่างเดิมของรัฐบาล คือว่าคนต่างด้าวผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรานี้ ว่าไม่
เลย กระผมว่าไม่มีปัญหา แต่เมื่อคณะกรรมการมาแก้ไขในมาตรา ๓๖
ว่า ทำงานหรือประกอบธุรกิจก็มีผิด เพราะฉะนั้นทำงานหรือประกอบธุรกิจ

ผู้ช่วย ปลัดกอง แยกตามข้อเสนองานหน้า (๑) ของมาตรา ๑๑ นั้นยกไม่
 งานหรือประกอบธุรกิจ คือว่าคนต่างคำที่เข้ามานี้จะคง ในทำงานหรือ
 ประกอบธุรกิจ ทั้งหลายเป็นอันถ้วน ควรจะเติมว่า "ไม่ทำงานหรือไม่ประกอบ
 ธุรกิจ" นี้ความหมายอยู่อย่างนี้ เพราะถ้ายอมหลักกฎหมายละก็ เขียนกัน
 ธรรมดาเข้าใจว่าไม่ทำงาน หรือ ไม่ประกอบธุรกิจนี้ความหมายว่าไม่ทำงาน
 หรือไม่ประกอบธุรกิจ แต่เนื่องจากข้างท้ายไปเขียนว่า "ทำงานหรือ
 ประกอบธุรกิจ" จึงมีผิด เพราะฉะนั้นก็จะกลายเป็นว่า มวลชัคกับข้างหน้า
 ขัดแย้งกันน่าจะเติม ถ้าสมมุติว่าเวลานี้รับรองของคณะกรรมการ ไม่คง
 ความร่าง เติมนของรัฐบาลอย่างไรที่มีสมาชิกมีปัญหากตามเมื่อถัน ก็น่าจะเติมคำว่า
 "ไม่" ลงข้างหน้าเสียใน (๑) จะได้ไม่ขัดกันข้างท้าย

อีกประเด็นหนึ่ง ในเรื่อง • ปีใน (๕) ที่คณะกรรมการ
 แยก ๕๐ วัน เป็น • ปี คือหมายความว่าคนที่อยู่ชั่วคราวนี้ ถ้าอยู่ใน
 ราชอาณาจักรเกิน ๕๐ วันต้องแจ้งก้อยหนังสือเจ้าหน้าที่ทราบถึง ที่พักอาศัย
 ของตน และให้กระทรวงติดต่อไปเช่นเดียวกันทุกระยะเวลา ซึ่งตามร่างเดิม
 ของรัฐบาลว่า ๕๐ วันแต่ถันนี้ • ปีกระหมกสงสัยว่าทำไมมาแก้ และนาน
 หนึ่งเดือน เพราะว่ามีบุคคลหลายประเภทซึ่งไม่ว่าจะอนุโลมให้ หายไป
 แล้วบ้างแล้วบ้างมาแจ้งครั้งหนึ่ง เพราะว่ามีบุคคลพวกนี้มีอันตราย อาจจะ
 ไม่อยู่ในท้องถิ่นนั้นได้ หลบออกไปและก็ไม่ยึดกฎหมายด้วย เพราะว่าไม่คง
 แจ้ง ถองปีหนึ่งมาแจ้งครั้งหนึ่งว่าอยู่ที่นั่นนาน ของรัฐบาล ๕๐ วัน ก็ความ
 ไม่ใกล้เคียง เพราะฉะนั้นก็อยากจะถามเหตุผลว่า ทำไมจึงแก้ไปตั้งนั้นและ
 ปรานกวย ขอพระ คุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ว่าหน้าทีประธานรัฐสภา :
 มาตรา ๑๑ มีทวนผู้ที่มีความคิดเห็นอย่างไรชื่อหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกมีความคิดเห็น)

ประธานสภาบัณฑิตยสถานแห่งชาติ หน้าหน้าที่ประธานรัฐสภา

ถ้าไม่มีผู้ใดมีความคิดเห็น ขอเชิญคณะกรรมการ

ร้อยตำรวจโท ธาตุ บุญธรรม (กรรมาธิการ) : ท่าน

ประธานที่เคารพ ด้วยความเคารพขอคำสอบถามของहांนสมาชิก ใน

มาตรา ๓๓ (๑) นั้น ที่คณะกรรมการนักใจ และเดินไปไหนก็ไทยที่

ได้สอบถามเจ้าหน้าที่แล้ว เหตุที่ร่างมาเช่นนั้นก็ปรากฏว่าก่อนพระราชบัญญัติ

การทางานคนต่างด้าวได้ประกาศใช้ ปัจจุบันนี้คนต่างด้าวที่จะเข้ามาทำงาน

ไค้มันจะต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมแรงงานเท่านั้น ถ้าหากว่าจะให้

มาตรา ๓๓ (๑) คงอยู่ก็เท่ากับให้อำนาจอธิบดีในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง

คืออธิบดีกรมตำรวจจะเป็นผู้อนุญาตอีกผู้หนึ่ง ให้คนต่างด้าวเข้ามาทำงานก็

จะไม่ถูกต้อง คณะกรรมาธิการจึงเห็นสมควรต่างด้าวที่เข้ามา อยู่ใน

ราชอาณาจักร เป็นการชั่วคราวนั้น จะต้องไม่ทำงาน และไม่ประกอบธุรกิจ

เว้นแต่เจ้าอธิบดีมีความหมายว่าช่วยการทำงานของคนต่างด้าว หรือกฎหมาย

ว่าด้วยการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวแล้วแต่กรณี ที่เป็นเช่นนั้นก็หมาย

ความของคนต่างด้าวผู้ใดที่เข้ามาอยู่ในราชอาณาจักร เป็นการชั่วคราว

ประสงค์จะทำงานก็ไปขออนุญาตกรมแรงงานเสียก่อน เมื่อขออนุญาต

แล้ว ก็ต้องมีแรงให้เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองทราบตามมาตรา ๓๓ (๑)

วรรคที่ ๑ กล่าวคือต้องแจ้ง ถ้าไม่แจ้งจะมีความผิดตามมาตรา ๓๐ ที่ท่าน

สมาชิกพูดไว้นั้น เพราะฉะนั้นการตราเช่นนี้จึงไม่เป็นกฎ มีผลความประสงค์

ความมุ่งหมายของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ส่วนการแจ้งความในระยะที่อยู่

๕๐ วัน ให้แจ้งที่พนักงานเจ้าหน้าที่นั้นก็โดยที่เห็นว่ลทางราชการ ต้องการ

ทราบความเคลื่อนไหวของคนต่างด้าว ที่เข้ามาประกอบธุรกิจหรือเข้ามา

ผู้ตรวจราชการวาระเกินกำหนด ๕๐ วัน ว่า จะอยู่ที่ใด อย่างไร ในแจ้งต่อพนักงาน
เจ้าหน้าที่ ซึ่งการแจ้งนั้นเราก็คงให้ความสะดวกพอสมควรโดยให้เป็นไป ตาม
ข้อเท็จจริงที่ข้อบังคับกำหนด อาจจะแจ้งด้วยไปรษณีย์ก็ได้ อย่างไรก็ดีที่กำหนด
ในข้อ ๑ นั้น จะเห็นได้ว่าผู้ที่เข้ามาตรวจราชการ เข้ามาโดยอาศัย

มาตรา ๓๔ มีการประกอบธุรกิจที่มี ตามมาตรา ๓๔ (๓) มาตรา ๓๔

(๓) มาปฎิบัติหน้าที่ทางราชการ เช่นหน่วยช่วยเหลือ ระหว่างสถาบัน
ทั้งประเทศที่เข้ามาช่วยราชการในประเทศไทย ซึ่งแน่ละจะต้องอยู่นาน
กว่า ๑ ปี อาจจะอยู่ ๒ ปีก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้น ถ้าจะไปบังคับให้ผู้ที่รับ
ตำแหน่งนั้นที่อยู่วางราชการกว่าระยะ ๕๐ วัน จะต้องไปแจ้งความทุก ๕๐
วันที่ต่อเจ้าหน้าที่ ก็เป็นการรบกวนเกินสมควร เพราะบุคคลผู้นั้นได้รับการ
พิจารณาแล้วว่าเป็นผู้ที่มาทำประโยชน์และช่วยเหลือประเทศเป็นต้น โดย

เฉพาะอย่างยิ่ง มีมาตรา ๓๔ (๔) การลงทุนที่ได้รับการส่งเสริมตาม

พระราชบัญญัติการส่งเสริมการลงทุนเช่นเดียวกัน การลงทุนนั้นเมื่อได้รับ
การอนุมัติก็ได้รับมีการส่งเสริมแล้ว ผู้ที่เข้ามาอยู่ เช่นจะเป็นผู้จัดการโรงงาน
หรือเทคนิคต่าง ๆ ก็จะต้องได้รับอนุญาตให้อยู่ชั่วคราวมีกำหนดเวลายาวนาน
พอสมควร ถ้าจะรวมถวมอย่างเต็มที่ ๒๔ ชั่วโมงหรือ ๕๐ วัน แจ้งทุก ๆ
๕๐ วันแล้ว ก็รู้สึกว่าจะทำความรำคาญแก่คนต่างต่างผู้นั้นไป ไม่เหมาะสม
จึงเมื่อเรามีนโยบายในการส่งเสริมการลงทุนแล้ว ก็ควรจะให้ความสะดวก
พอสมควร คณะกรรมการได้พิจารณาด้วยเหตุและผลเช่นนี้ จึงได้แก้ไข
ให้เพิ่มเติมลง ไป ชอบคุณครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ ประเด็นที่
กระแสมติทานกรรมาธิการก็คือ ความที่คลุมโป้งของคำร่างเดิมมัน
"ประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงาน" หมายความว่า บุคคลต่างต่างจะเข้ามา

ประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงาน คือเป็นผู้จ้างเขาในกรณีที่ทำงาน ความหมายร่างเดิมของรัฐบาลนั้นแน่ชัด ใครอ่านแล้วก็เข้าใจ แต่คณะกรรมการมาพิจารณาคำว่า "ไม่ทำงานหรือประกอบธุรกิจ" ทำงานนั้นครบ ลักษณะของคนที่สถานที่โดยทั่วไปก็จะพูดถึงว่าทำงาน กระทั่งทำงานที่บ้านกระผม หรือว่าใครก็ตามที่อะไรต่าง ๆ โดยไม่มีค่าตอบแทนอะไรนั้นก็อยู่ แต่ถ้ามองความหมายที่คณะกรรมการอาจจะคิดกับงานได้ เป็นกรรมาธิการพิจารณา กฎหมายเกี่ยวกับการทำงานของคนต่างต่างเขาไม่ถนัด ท่านจึงคิดว่าการทำงานในที่นี้หมายถึงการทำงานตามพระราชบัญญัติการทำงานของคนต่างต่างซึ่งเป็นเรื่องที่ว่ามีคำนิยาม (Definition) ของคำว่า "ทำงาน" เอาไว้ แต่ในกฎหมายฉบับนี้ไม่มีคำนิยามของคำว่า "ทำงาน" กระผมจึงไม่แน่ใจว่า จะถือว่าการทำงานในที่นี้คือคำนิยามของการทำงานความหมายว่าด้วยการทำงาน ของคนต่างต่าง กระผมเข้าใจว่าจะ ไม่ชัดเจนเหมือนกันนั้นคงไม่ได้ เพราะกฎหมายฉบับนี้ เพราะฉะนั้นที่ข้อความแน่ชัดและไม่ขัดข้อง กระผมจึงเสนอท่านประธานว่า ข้อความที่กล่าว "ไม่ทำงานหรือประกอบธุรกิจ" นั้นน่าจะเห็นว่า "ประกอบอาชีพหรือรับจ้างทำงาน" เยื้องร่าง เดิมของรัฐบาลจะเหมาะสมกว่าด้วยคำที่คณะกรรมการได้นึก กระผมเรียนเสนอต่อท่านประธานครับ

นายจรูญ บุญเลิศ : ขอบพระคุณท่านประธาน ที่เคารพ ถ้าหากว่าประเด็นเป็นอย่างไรที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่เพิ่งนั่งลงได้ขอ คือ คณะกรรมาธิการยอมตามนั้น กระผมก็อยากเสนอเพิ่มเติมว่าคำว่า "ไม่ทำงาน หรือ ไม่ประกอบอาชีพหรือไม่รับจ้างทำงาน" ก็ควรเป็นในรูปนั้น แต่ไม่ควรใช้คำว่า "ไม่ทำงาน" หรือมาประกอบอาชีพประกอบธุรกิจ" เพราะว่าเนกาทีฟ (Negative) ก็ควรจะเป็นกาติฟได้ตลอด หรืออีกนัยหนึ่ง ถ้าหากว่า

เมื่อจะเนกาทีฟมีเอกซ์พี(Active)อยู่บ้าง คือว่าไม่ทำงานหรือประกอบ
 งาน อาจหลังก็ไม่ควรจะไม่เขียนอย่างนั้น มาตรา ๗๒ เพราะว่า
 หลังคำว่า "ประกอบธุรกิจ" นั้นถ้าไปประกอบก็มีผิด แต่อันนี้บอกกว่า
 "ไม่ทำงานหรือประกอบธุรกิจ" แต่คณะกรรมการมาพิจารณาก็
 "ไม่ทำงานหรือประกอบธุรกิจ" เพราะฉะนั้นคำว่า "ประกอบธุรกิจ" ใน
 ประมวลกฎหมายอาญา คือถ้าไปทำก็มีผิดแล้วในนี้ประกอบธุรกิจก็เหมือนกัน
 บอกว่า ในที่นี้คือไม่ประกอบธุรกิจก็จะไม่ตรง... เพราะฉะนั้นกระผม
 ก็จะขอรับรองว่าจะขอให้เพิ่มเติมด้วย เติมไปข้างหน้าเสียเพื่อให้ชัด ซึ่ง
 ประมวลกฎหมายอาญาอยู่ตอน ๆ ครองนี้ไม่มี มาตรา ๗๒ มาเขียนอย่างนี้ กระผม
 ขอใจความกฎหมาย

ที่นี้ประเด็นที่ ๒. อย่างที่เรียนแถลงมาใน (๕) ที่ ๕๐ วันทำงาน
 คิดว่าขยายมาเป็น ๑ ปีนี้เพราะเกรงจะรบกวนเขา อันนี้กระผมกราบเรียน
 กราบว่า เขาเคยเป็นคนต่างต่างได้รับสิทธิให้เข้ามา เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องรบกวน
 ไม่ท้อ ไม่เกรงใจ ไม่ท้อไปสุภาพกับเขามากถึงขนาดนั้น คนไทยเรา
 ก็ครั้งสุภาพกับแขกจนกระทั่งตัวเองไม่มีดินที่อยู่ กระผมว่าเดินไปเสีย
 หน่อยหนึ่ง ควรจะนึกถึงอนาคตของเรา ของลูกหลานเราด้วย การที่เรา
 ทำงานแล้วไปรายงาน ๕๐ วันไม่ได้เป็นเรื่องที่ทำให้เขาลำบากเลย เพราะ
 ทำงานในท้องถิ่นที่เขาอยู่ เสนอคนต่างต่างที่มา อย่างท่านว่า อย่าง
 ธุรกิจ กระผมไม่รังเกียจถ้ามีเฉพาะพวกนั้น คือมาตรา ๗๔ (๔ ทวิ)
 กระผมเห็นด้วยว่า ๕๐ วันนั้นก็ควร หรือท่านเกรงจะเป็นการรบกวนมากจะ
 อันนี้กระผมก็เอาละก็ยังไม่เป็นอะไรที่เรามาทำประโยชน์ให้เรา ให้เงิน
 ของเรา ท่านคงการวิญญูประสงค์เรื่องเงินเป็นใหญ่ก็ไม่เป็นอะไร แต่ว่า
 อันนี้ขอรับอย่างมาตรา ๗๔ (๑) หรือ (๑ ทวิ) หรือ (๑ ทริ) อะไร

ต่าง ๆ เป็นพวกที่ไม่แน่นอนว่าทำประโยชน์ให้เราจริงจริง อาจจะทำได้
 เสียประโยชน์ด้วย หรือกลุ่มที่อาจเหตุผลข้างหน้า เช่น (๑) พวกนักธุรกิจ
 (๒) พวกค้าการศึกษาสูงงาน หรือ(๓) การสื่อมวลชน พวกนี้ปัจจุบันเราก็ดูรวม
 แล้วว่าเบื้องหลังเป็นใครกันแน่ เป็นพวกอะไร ไม่ได้หวังดี ต่อประเทศไทย
 หรือครับ เขามาเพื่อประโยชน์ของเขาเท่านั้น มาเพื่อจากรกรม มาเพื่อ
 มอชว่าขาย แล้วท่านคิดดูว่าเราไม่ควบคุมโดยใกล้ชิด ๕๐ วัน ให้เขา
 รายงานทั่วไปทุกวันอยู่ที่นี้ ซึ่งความจริง ๕๐ วัน รายงานวันหนึ่งไป ๕ วันก็
 นครศรีธรรมราชแล้วไปได้ ๒ วันไปถึงนครพนมได้แล้ว หรือข้ามไปลา
 อธิบดียังหน้าครับ ๓ วัน ๕๐ วันมันไป เราจึงไม่ดูเลยแล้วเราไม่มีคำ
 หรือ ระบุว่ารับผิดชอบเราไม่เหมือนทางประเทศ ทางประเทศในคดีนี้
 นี้ครับ ๕ ชั่วโมงเขาอยู่แล้วเขามาเปลี่ยนหน้าเข้ามา คือไม่ใช่เจ้าหน้าที่มา
 มาคนเขาช่วยรักษาประโยชน์ เรารายงานต่อครับเพื่อนบ้านเขารายงาน
 ว่าคนนั้นคนนี้ ขอนบ้านแล้วคนนั้นคนนี้ เขามาอยู่ เขารายงานกันโดย
 ตรงเรานี้ไปดูทันที แต่ก็ด้วยขอด้วยครับ เพราะฉะนั้น ๕๐ วันนั้นมาครับ อยู่
 เพียงใหม่แต่ไปถึงตามรอยแล้วกลับมาก็มาทำหน้ารายงานทั่วไป ๕๐ วัน จึง
 มาให้เห็นออกว่าอยู่ที่นี้ตลอดเวลา เราไม่มีคำตรวจสอบตาม ถ้าอีก ๑ ปี
 อาจจะบินกลับไปถึงบอลโควไปอยู่ปักกิ่ง ไปไหนทอไหนแล้วกลับมาเมืองไทย
 ๕ รอยยังเห็นอยู่ เรารู้ว่าเขาทำอะไรกัน พวกนี้แหละครับ ไม่ใช่
 หรือ เราเองก็จะต้องไปอยู่กลางทะเล ให้เขาอยู่ที่นั่นแทน เราเกรงใจ
 มาก ดูภาพมากไป ปีหนึ่งก็ไม่ค่อยรายงาน อีกหน่อย ๕๐ ปีก็ไม่ค่อย
 รายงาน คุณอยู่ไม่เจอ ผมไม่อยู่เกาะไหน นี่แหละครับรูปการจะเป็นอย่าง
 อยู่นั้น เพราะฉะนั้นกระแสน้ำของครับ ถ้าท่านเห็นความกลัว ๕ (๕) ปี
 นี้มีประโยชน์ก็กลัวไว้เฉพาะเท่านั้น แต่ ๕๐ วันกระแสน้ำประเทศไทย

ที่ครอบครัว ในเมืองไทยมันอยู่ในป่าช้าก็เกรียนมา วันหนึ่งก็ถึงทุกเขต
 ในจังหวัดเลยด้วยกันกระผมเข้าใจอย่างนั้น ถ้าอยู่ในที่คนมากคนที่ ๑๕ นาที
 นาทีไม่มีรถส่วนตัวมันก็ไม่ได้ รถมันก็ไม่ได้ ไม่ลำบากอะไรเลย กระผม
 ได้ไปเรียนในกรุงเทพฯก็ยังไม่ไปรายงานบ่อย ๆ ก็ไม่เห็นเดือดร้อนเลย
 ไม่ได้ไปรายงานเขาไปออกไม่ได้ ไร้หนังสือไม่ได้ทำงาน กระผมว่า
 มันมันที่ต่างคอนเทนต์ ท่านอย่าไปเกรงใจเขาเลย คงร่างเดิมรัฐบาล
 ออกมา ๕๐ วัน ขอพระคุณครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๑๑ (๑)

คณะกรรมการไม่ได้เช่นนั้น กระผมคิดว่าความหมายจะไม่ตรง กับร่างเดิม
 และจะเกิดช่องโหว่ขึ้นได้ คือในร่างเดิมของรัฐบาลนั้น "ห้ามไม่ให้คนต่าง
 ชาติที่อยู่ในราชอาณาจักร เป็นการชั่วคราวระบอบราชาธิปไตย หรือทำงานรับจ้าง
 ต่างงานไม่ว่ากรณีใด เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดี หรือผู้ซึ่งอธิบดีมอบ
 หมาย" เมื่อไปแก้แล้วกลายเป็นว่าคนต่างชาวลำเล้านั้นอาจทำงานได้ ถ้า
 กำหนดว่าด้วยการจ้างงานของคนต่างชาวมั้งค้ำ ให้ของอนุญาตก่อน
 กำหนดว่าด้วยการจ้างงานของคนต่างชาวนั้นมีหลายกรณี ที่คนต่างชาวมอง
 ทำงานได้โดย ไม่จำเป็นต้องขออนุญาต เพราะฉะนั้นถ้าเขาตรวจ
 กำหนดว่าด้วยการจ้างงานของคนต่างชาวมั้งค้ำแล้วไม่เป็นที่ต้องห้าม เขาก็
 สามารถที่จะทำงานได้ เมื่อแก้ไขความที่คณะกรรมการแก้แล้ว ความหมาย
 ก็จะเป็นอย่างนั้น เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าร่างเดิมของรัฐบาลนั้น ควบคุมก็
 อยู่แล้ว คือห้ามทำงานโดยเด็ดขาด เว้นแต่จะได้รับอนุญาต ส่วนในกรณีใด
 ที่กฎหมายว่าด้วยการจ้างงานของคนต่างชาวมั้งค้ำไว้เป็นอย่างอื่น ก็ต้องไป
 แก้กฎหมายนั้นเพิ่มขึ้นอีก ไม่ใช่สามารถที่จะทำงานได้ โดยไม่ต้อง
 ขออนุญาตจากอธิบดี ขอพระคุณครับ

นายคำรี น้อยนิตย์ (ประธานคณะกรรมาธิการ)

ถาม

ประธานที่ปรึกษาฯ นวรัตน์ ทัศนัยน์ ความหมายก็อย่างที่ท่านกรรมาธิการ
 ใจดีนั้นไปแล้ว แต่กระผมขอจะเพิ่มเติมอีกก็คือว่า เจอนไซ้ประเภท
 การทำงานของคนที่อาจความพรสวรรค์อยู่ที่คนข้างตัวซึ่งอยู่กระทรวงมหาด
 ไทยฉบับหนึ่งที่มีงานส่วนไปเมื่อ ๔ - ๕ เดือนนี้ แล้วก็มีกฎหมายอีกฉบับที่
 ยังไม่ได้เป็นพระราชบัญญัติ แต่เราแก้ไขเพิ่มเติมประกาศของคณะปฏิวัติ
 ของกร.๒ ของพวกนี้เอง เพราะฉะนั้นความมุ่งหมาย จะแก้ไขอย่างไรก็ตาม
 ระบบคิดว่าจะต้องปฏิบัติให้ไปเป็นไปตามกฎหมายอย่างใดอย่างหนึ่ง คือถ้า
 ระบอบการปกครองไม่ประกอบด้วย โทมนอดจะไประบุไว้ในบัญชี ๑, ๒, ๓ หรือ
 ความประกาศที่กระผมได้ข้างถึงนั้นระดับไปอยู่กระทรวงพาณิชย์ ทั้งนี้คิดว่า
 บุคคลนั้นหรือทำงานคือใช้แรงงาน ไปอยู่ในพระราชบัญญัติควบคุมการทำงาน
 ของคนต่างด้าวอยู่กระทรวงมหาดไทย เพราะฉะนั้นความหมายอันนี้ถ้าพูดถึง
 อธิบดีมีความหมายหรือไม่ก็ยังไม่ถูกกฎหมายทั้ง ๓ ฉบับ รวมทั้งฉบับนี้ด้วย
 แต่อย่างไรก็ตามอันนี้เป็นเรื่องที่จะต้องถึงอธิบดีกรมตำรวจ เป็น
 เรื่องของ ส.ม. ในทางปฏิบัติทั้ง ๓ ฝ่ายนี้เรามีคณะกรรมการ ร่วมกันอยู่
 สมัยที่จากคณะกรรมการควบคุมการทำงานของคนต่างด้าว ก็มีผู้แทนของ
 กระทรวงมหาดไทย กรมตำรวจ แล้วทั้งทางกระทรวงพาณิชย์มาร่วมอยู่ด้วย
 แล้วลักษณะที่พวกนั้นเข้าไปในเรื่องการประกอบกิจการ ก็มีผู้แทนกระทรวง
 มหาดไทย มีเจ้าหน้าที่ของกรมแรงงานไปเป็นกรรมการร่วมอยู่ ตามประกาศ
 ของคณะปฏิวัติฉบับนั้น ก็เกี่ยวเนื่องกันอยู่อย่างนี้ เพราะฉะนั้นการจะพิจารณา
 ให้เขาค้นประกอบกิจการหรือไม่ ถ้าจะให้เขาใจง่าย กระผมก็อยากจะเสนอ
 แนะนำว่า เราไม่ต้องผลักดันเร่งเสริมการลงโทษหรือเข้ามาประกอบการ หรือ
 เขามาทำงานหรือใช้แรงงานอันนี้ก่อนหากเหลือเกิน เพราะดูหากว่าเรา

กันละดี เราเอาวิธีที่มีอาชานกัน มุ่งที่กระดุมหมายจะเรียนว่า ความ
 รายละเอียดเกี่ยวกับกรมตำรวจของชนต่างชาตินี้ เราทำมาชาติไว้ประมาณ
 ประเภท ท่านเก็บหลักฐานไม่ให้ละครึบ แต่ที่ก็มีภาระหนักอยู่ นอกจาก
 อกรง ๑๘ นี้แล้ว ก็ให้มาขอ ข้าราชการตามกฎหมายการควบคุมการทางาน ของ
 ต่างต่าง ทั้งเป็นเรื่องของอธิบดีกรมแรงงาน เพราะฉะนั้นกฎหมายฉบับนี้
 ของไทยนี้ว่า อธิบดีกรมแรงงานอนุญาตให้เข้ามา ทางฝ่าย คน หรือทาง
 ของอธิบดีกรมตำรวจจะ ให้อนุญาตให้เข้ามา หรือบางกระทรวงการต่าง-
 ราชการจะสั่งให้เข้ามา ถ้าท่านยอมไปทูลพระราชาธิบดีการทางานของ
 ต่างต่างแล้วจะปรากฏชัด เมื่อก็มีได้เรียนแล้วว่า ร่างกฎหมายฉบับนี้ที่จะ
 ออกมานี้ ก็ยังมีกฎหมายอีก ๒ ฉบับยังไม่ได้ออก ในเมื่อออกกฎหมายฉบับนี้
 ไปแล้ว เราอีกพยายามจะแยกย่อยค่าใช้จ่ายออกต้องตั้งกัน เพื่อไม่ให้ไปขัดแย้ง
 กัน แต่ต้องเข้าใจว่าคำนิยามคดี หรืออธิบดีปฏิบัติคดี ก็ต้องแยกกรมกัน
 ของต่างที่กระดุมให้เรียนขึ้นแรงครึบ ขอคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ท่านหน้าที่ประธานรัฐสภา :

นอกจากโดยพหุมาตรา ๓๗ (๑) นี้แล้ว ในวงเล็บอื่น ๆ ที่คณะกรรมการ
 ได้ชี้ให้เห็นมีความเห็นอย่างไรอีกหรือไม่ครับ

นายมีชัย ฤชุพันธุ์ : ท่านประธานที่เคารพ ที่ท่านประธาน

คณะกรรมการชี้แจงนั้น กระผมก็เข้าใจ เพียงแต่ว่ากระดุมสงสัยใน
 หลักการว่าคณะกรรมการจริงใจจะเปลี่ยนแปลงหลักการของร่างมาตรา ๓๗ หรือ
 ไม่ ถ้าจริงใจจะเปลี่ยนแปลงเข้าใจถึงผลในการแก้ไขนั้น กระผมก็ไม่ทักใจ
 ใดไม่ได้จริงใจเปลี่ยน แต่เปลี่ยนเพื่อให้สอดคล้อง กับกฎหมายการประกอบ
 การกิจของชนต่างชาตินี้ คือประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ ๒๕๐ หรือการทางาน
 ของคนต่างต่างแล้ว ผู้ที่แก้ไขนั้นจะไม่เป็นไปทวนที่ท่านต้องการ จะสังเกต

จาในวรรคสองของ (*) ซึ่งคณะกรรมการวินิจฉัยเพิ่มเติมมานั้น จะเห็นได้ชัดแล้ว
 การประกอบธุรกิจของคนต่างด้าวจะกระทำได้ โดยไม่จำเป็นต้อง
 ขออนุญาต เพียงแค่นั้น เพราะตามกฎหมายดังกล่าวนั้น มีธุรกิจหลาย
 ประเภทที่อาจจะกระทำได้ เมื่อมาพิจารณาเพิ่มเติมของรัฐบาลเป็นเช่นนี้ ผลจึง
 เป็นว่าโอกาสที่คนต่างด้าวที่อยู่ในราชอาณาจักรจะตรวจความหลักการเพิ่มเติมของ
 รัฐบาลนั้น ในอนุภาคใดก็ตามใดเลย เว้นแต่ขีปนาวุธที่จะขออนุญาต
 ใช้ เมื่อขีปนาวุธจะขออนุญาตให้แล้ว การที่จะทำงานใดใดหรือไม่
 เพียงโดยนิตินัยเป็นผลตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ๆ โดยเฉพาะ คือกฎหมาย
 ว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวหรือการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว อัน
 เป็นผลของร่างนี้แล้ว ขีปนาวุธจะขออนุญาตเข้ามาแล้ว คนต่างด้าวที่เข้ามา
 อยู่ในราชอาณาจักร เป็นจากรัฐบาลจะพิจารณาที่จะทำงานได้ โดยอพยพ
 (Apply) ไปตามกฎหมาย ๕ ฉบับนั้น เมื่อกฎหมาย ๕ ฉบับนั้นเปิดช่องไว้
 ว่างานใดที่ไม่ต้องขออนุญาตก็ได้ หรือธุรกิจใดที่ไม่ต้องขออนุญาตก็ได้ คนต่างด้าว
 นั้นก็สามารถจะทำได้ หลักการจึงเปลี่ยนไปอย่างนี้ เพราะฉะนั้นกรณี
 จึงได้ขอความเรียนให้คณะกรรมการได้ไปปรึกษารัฐบาลอีกครั้งหนึ่งว่า ได้
 มีเจตนาที่จะเปลี่ยนหลักการอย่างนั้นหรือไม่ ถ้าไม่ได้เปลี่ยน กรณีใครขอ
 ให้เห็นความร่างของรัฐบาล และถ้าจะใส่ข้อข้อยกเว้นให้สอดคล้อง คณะกรรมการ
 ดิจิทัล ที่จะแก้ไขข้อยกเว้นข้อยกเว้นโดยนิตินัย ขอพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ หัวหน้าที่ประชุมรัฐสภา
 ท่านผู้อื่นมีความเห็นอย่างไรอีกบ้างครับ ใน (*) ของมาตรา ๗๗ ถ้าไม่มี
 ตกเรื่องคณะกรรมการวินิจฉัยอีกครั้งหนึ่งครับ

นายคำศรี น้อยแก้ว (ประธานคณะกรรมการ) ท่าน
 ประธานที่เคารพ คือหลักการที่ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎรที่หนึ่งลง ไป คือว่าเรา

ไม่ได้เปลี่ยนหลักการหรือกรับ แต่เขื่อนี้ว่าในทางปฏิบัติ ระหว่างอธิบดี
 กับข้าราชการก็อธิบดีกรมแรงงานนั้น จำเป็นจะต้องประสานงานกันอยู่อย่างที่ว่า
 หลักการอยู่ในประเภทที่ไปผ่อนผันหรือไม่ผ่อนผัน คือห้ามเด็กชากหรือ
 ห้ามเด็กชากที่มีปัญหาทันอยู่เรื่อย แต่อย่างไรก็ตาม ก้อนที่ว่าหุงค้ำรวจ
 ของอธิบดีกรมจำไม่ได้ว่า ในพระราชบัญญัติคุ้มครองการทำงานของคนต่างศา
 ชาติไม่ให้เข้ามาทาง ทม. เลย ทม. นั้นจะคงปฏิบัติให้เป็นไปตามคำอนุญาต
 ของคนที่ จะเข้ามาทำงานเสียก่อน

ที่นี้ก็มีอีกประเภทหนึ่งที่ท่านของใจว่าเราเปลี่ยน ไม่ได้เปลี่ยน
 ที่ว่าว่ากฎหมายคนเข้าเมืองนี้เอง ไปยกเว้นว่ากฎหมายนี้ไม่ใช่บังคับแก่
 กรณีใดบ้าง จะเห็นจากกรณีที่ทางกรมแรงงานอนุญาตให้เข้ามาทำงาน ทาง
 กระทรวงพาณิชย์อนุญาตให้เขาเข้ามาประกอบการ ทางองค์การส่งเสริม
 การลงทุนอนุญาตให้เขามาส่งเสริมการลงทุน อย่างนี้ได้รับการยกเว้น
 ไม่คงปฏิบัติ แต่ว่า ทม. จะคงอนุญาต ก็มีการโต้เถียงกันอยู่ว่าทาง ทม.
 นี้จะให้เข้ามาในแง่ของการรักษาความมั่นคงหรือส่งเสริมทางเศรษฐกิจ ก็
 กล้าย ๆ ว่าจะให้เข้ามาให้อยู่ที่ละปีเพื่อเป็นการตรวจสอบหรือ ๒ ปี ทาง
 ฝ่ายส่งเสริมการลงทุนก็ว่าเมื่อเราส่งเสริมการลงทุนเขาแล้ว เขาลงทุนมา
 ๒ ปี ๓ ปี อะไรทำนองนี้ ก็อยากจะให้เขาไม่ต้องมาวุ่นกับกระบวนการ
 การยุ่งยากซักซ้ออะไร ก็มีปัญหานั้นครั้งในทางปฏิบัติ ทั้งนี้ในหลักการ
 ได้ไว้เพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติตามกฎหมายฉบับใดฉบับหนึ่ง ทั้ง ๓
 ฉบับ เพื่อจะ ใ้เป็นบรรทัดฐานให้แก่ทางอธิบดีกรมตำรวจ หรือทางฝ่าย
 ใดจากคนเข้าเมือง ใ้ได้อธิปฏิบัติไปให้สอดคล้องต่อกัน ทั้งนี้ท่านจะให้แจ้ง
 ประเด็นที่รู้สึกเสียใจและเสียกายที่ไม่มีโอกาสเอากฎหมายนั้น มาพิจารณา
 ความจริงในการพิจารณานี้ใ้ดูแล้วว่า เมื่อเราได้มีพระราชบัญญัติ ๒ ฉบับ

ออกมาใหม่จาก กม.นี้ เข้ามาแล้วเราก็ควรจะให้สอดคล้องกัน นอกจากนั้นที่มาขอร้องมากที่สุดก็คือ เรื่องของคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา มีท่านผู้ใดมีปัญหาอะไรอีกหรือไม่ ผมจะขอมติเฉพาะมาตรา ๑๘ (๑) ว่าท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามร่างเดิมของรัฐบาล หรือแก้ไขตามคณะกรรมการพิจารณาธิการ ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้เป็นไปตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิกยกมือ ๕๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา ท่านผู้ใดเห็นสมควรให้แก้ไขตามคณะกรรมการพิจารณาธิการ โปรดยกมือขึ้น (มีสมาชิกยกมือ ๒๖ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้เป็นไปตามร่างเดิมของรัฐบาล (๒) คณะกรรมการพิจารณาธิการเพิ่มเติม มีท่านผู้ใดทักใจหรือไม่ครับ (ไม่มีสมาชิกทักใจ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา ไม่มี (๑) (๔) ไม่มีการแก้ไข (๕) คุณธรรมบุญ มีปัญหาผู้ใช้หรือไม่ครับ นายธรรมบุญ สักดิ์ : ขอขอบคุณท่านประธาน กระผมไม่ทราบว่าทางท่านกรรมาธิการจะกรุณาเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น ไ้หรือไม่ คือจากภายใน ๑ ปี โดยเหตุผลที่กระผมทราบเรียนได้เปลี่ยนแปลง กระผมไม่ทักใจ แต่หากว่าไม่เปลี่ยนแปลง กระผมก็อยากจะเสนอให้คงร่างเดิมของรัฐบาลดีกว่า เพราะกว่า ๕๐ วัน เมืองไทยการคมนาคมสะดวกก็ไม่เป็นการลำบากแก่เขาเลย ขอพระคุณครับ

LIRT

พลตำรวจตรี อนันต์ เกษวังสี (กรรมาธิการ) : ท่าน

ประธานที่เคารพ กระผมขอเรียนชี้แจงเพียงสั้น ๆ ว่า เป็นหลักสากลที่ใช้ใน
ต่างประเทศ เรื่องนี้ทางกองตรวจคนเข้าเมืองได้ตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่า
ขอไม่ให้เป็นการระแคะคนต่างก้าวก้าวกั้นกันมีละครึ่ง ส่วนหน้าที่ที่จะติดตาม
ก้าวก้าวกั้นนั้นเป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่กองตรวจคนเข้าเมืองอยู่แล้ว ซึ่งเป็น
องค์ก้าวกั้นการ < ในขณะนี้ จะต้องดำเนินการติดตาม รวมทั้งตำรวจท้องที่
กองกองปราบอยู่แล้ว กระผมเห็นว่า < ปี เพราะว่าร่างพระราชบัญญัติ
ก้าวก้าวกั้นนี้ต้องการให้ความสะดวกกับคนต่างก้าวก้าวกั้น กระผมเห็นว่าควรจะต้อง
ก้าวก้าวกั้น < ปีครับ

นายธรรมบุญ ลัดพลี : ขอบพระคุณครับท่านประธานที่เคารพ
คือที่ท่านว่าก้าวก้าวกั้นไม่ทุกประเทศ มีอยู่หลายประเทศที่กระผมจากวัดไม้ไผ่เอามา
ก้าวก้าวกั้นว่านั่นก็มี และเหตุผลอีกประการหนึ่ง กระผมเห็นว่าประเทศไทยเรา
เวลานี้ก้าวก้าวกั้นก้าวก้าวกั้น < ปีของต่างประเทศ กระผมก็อยากจะกราบเรียนตาม
ท่านกรรมาธิการว่า ท่านเช็คเงื่อนไขของเมืองไทย ในด้านประสิทธิภาพ
ของเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง ว่าเหมือนด้นกับต่างประเทศเขาหรือเปล่า
หรือเรามีกลีบเปอร์เซ็นต์ของเจ้าหน้าที่ของเราที่ก้าวก้าวกั้นว่าเรา เพราะฉะนั้น
ถ้าเราเอาอายุเวลา < ปีของบางประเทศที่ท่านอ้าง ซึ่งประสิทธิภาพเขาสูง
มาก อย่างในอเมริกา และก็เป็นบางรัฐ ไม่ใช่ทุกรัฐ บางรัฐก็น้อยกว่า
นั่นเขาก็ต้องแจ่งเร็วกว่านั่น คนของเขาที่เขาใช้เครื่องมือพร้อม และพลเมือง
ของเขาเขาก็รับฝึกซ้อมรู้จักวิชาผลประโยชน์ของบ้านเมืองของเขา พลเมือง
ของเขาเวลานี้ตื่นตัวมากก้าวก้าวกั้น อาชีพก้าวก้าวกั้นไม่มีเวลาจะมาช่วยตรวจคนเข้าเมือง
เป็นครอบครัวที่มีคนร้องไห้ช่วยก้าวก้าวกั้นแทนที่จะออกมาช่วยหรือโทรศัพท์แจ้งก้าวก้าวกั้น
ก้าวก้าวกั้นก้าวก้าวกั้นกลาง เลยไม่ยอมให้ถูกขอกก้าวก้าวกั้นก้าวก้าวกั้น ก้าวก้าวกั้นมาถูกก้าวก้าวกั้นมาโดน

ถูกต้อง เพราะฉะนั้นอันนี้ท่านคิดว่าป็นสิ่งที่ท่านเพิ่มไปนี้ เพราะว่าเราอย่าง
 ทางประเทศเขา เขาไม่คงลอยคอย่างประเทศแคว้น อินโดจีน อย่าง
 อเมริกา อย่างยุโรป เวลาที่อินโดจีนลอยกลางทะเลหลายประเทศแล้วกับ
 เราประเทศสุดท้ายที่ยังไม่ไ้ไปลอยกลางทะเลเท่านั้นเอง และท่านจะเอา
 อย่างเขาหรือ ถ้าเพื่อความมั่นคงเรามีปัญหาหรือแยกในมาจนเรา ปลอยให้
 เขาอิสระป็นหนึ่งมอกทีหรือครับ แล้วเขาไปทำอะไรก็ได้ ระหว่างมืออย่างนั้น
 หรือ อย่างนี้ที่กระผมอยากจะให้ท่านใครครองให้หนัก ท่านอย่าเอาตัวอย่าง
 เฉพาะว่าตัวเลขของเขาช่วย ๆ กองเงินกองไรแท้จริงของเขา กองชุก
 ให้ลี้ถึงเขา แล้วเราควรเอาอย่างเขาหรือไม่ อันนี้กระผมอยาก
 กราบเรียน เจ้าหน้าที่ของท่านเอง ท่านดูแลทั่วถึงหรือยัง อย่าว่าแต่
 เจ้าหน้าที่ของท่านไปผู้อื่นที่เข้ามาในเมือง ลูกน้องของท่านแต่ละคน
 ข้างบนอาจจะดี ก็ดูมันไ้ที่คอยเป็นหน้ามาให้เขาท่านดูแลทั่วถึงหรือยัง ถ้า
 ท่านยังดูแลเจ้าหน้าที่ของท่านเองไม่ทั่ว หรือในแต่ละกองของท่าน ยังแตกกว้าง
 กันอยู่ ถึงทางใครก็ใครคนละกลุ่มอะไรกันอยู่อย่างนี้ แล้วท่านจะคิดว่า
 ไปผู้อื่นทั่วหรือไม่ครับ กระผมอยากกราบเรียนถาม เพราะฉะนั้นอันนี้
 ท่านแก้ไขขอให้คิดจงหนัก เพื่อความมั่นคงของประเทศ ขอพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา
 เป็นอันว่าคุณธรรมนุญ ขอให้ไปทำงานร่างเดิม แล้วคณะกรรมาธิการว่า
 อย่างไรครับ

นายธรรมนุญ อัครพิสิ : ก็คงไม่มีทางอื่น เพราะว่าถ้า
 กระผมจะเสนอ ๒ เดือนละก็ กองหาสดีคือไรก็อะไรมายืนยัน เพราะ
 ฉะนั้นก็ขอคงไว้ความร่างเดิมของรัฐบาลก็แล้วกัน ท่านกรรมาธิการชาดูอาจารย์
 มีอะไรคอมโปรไมส์ (Compromise) หรือเปล่าครับ

LIRT

ร้อยตำรวจโท อาวุธ มนุชธรรม (ภรรยาสิทธิการ)

ท่าน

ประธานที่เคารพ กระผมเห็นใจท่านผู้บริสุทธิ์ แต่ตามองในแง่แนวทาง
 ปลายทางที่จะรู้ถึงความเคลื่อนไหวของคนต่างกว่าที่แจ้งครั้งแรก ๕๐ วันแล้ว
 ไปจะแจ้งภายใน ๑ ปีทุก ๆ ปีจะรู้หรือไม่ ท่านไปกรรมาตุมาตรา ๓๔
 มาตรา ๓๔ นั้น เรายังกับคนของเราคือไป เจาะบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครอง
 คือเจ้าสำนักโรงเรียนที่รับคนต่างกว่าเข้าไปพักอาศัยชั่วคราว จะต้อง
 ส่งคอปพนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองภายใน ๒๔ ชั่วโมง สมมุติ
 คนต่างกว่าผู้หนึ่งที่เขาอยู่ในประเทศแล้วและได้อยู่เกิน ๕๐ วัน โกงแจ้ง
 เจ้าหน้าที่ครั้งแรกเมื่อเข้ามาถึงเมืองไทยว่าอยู่ที่ไหน คอปพนักงานตรวจคน
 เข้าเมืองแล้ว และหลังจากนั้น ๕๐ วันต้องแจ้งอีกครั้งหนึ่ง และหลังจาก
 ๕๐ วัน ต้องแจ้งปีละครั้ง แต่ระหว่างนั้น เกิดย้ายไปอยู่ที่อื่นหรือที่ใดก็ตาม
 พอลโรงเรียนไหนก็ตามหรือไปอยู่แฟลตไหนก็ตาม เจ้าของแฟลตหรือเจ้าของ
 สถานที่ก็จะต้องแจ้งไปยังที่ทำการตรวจคนเข้าเมือง ว่าได้รับคนต่างกว่าไว้
 ตามมาตรา ๓๔ วัตถุประสงค์ก็เพื่อติดตามความเคลื่อนไหวว่า คนต่างกว่า
 อยู่ที่ไหน พร้อมกันนั้นคณะกรรมการไคท์จารณาว่า ผู้ที่เข้ามาอยู่เกิน ๑ ปี
 นั้น โกงปกปิดแล้วจะเป็นผู้ซึ่งมาลงทุนในประเทศ ตามกฎหมายว่าด้วยการ
 ส่งเสริมการลงทุน และเรื่องนี้บรรดาคณะทูตและกงสุลทั้งหลาย ก็ได้ยื่น
 หนังสือมาถึงฝ่ายเจ้าหน้าที่ทางรัฐบาลพูดถึงเรื่องข้อขัดแย้งเหล่านี้ เพราะ
 มาตรการไม่แจ้งก็จะต้องถูกลงโทษ นี่ประการหนึ่ง ถ้าเมื่อเราองในแง่นโยบาย
 ส่งเสริมการลงทุนแล้วก็ต้องให้ความสะดวกหลาย ๆ ประการ และพร้อมกัน
 นั้นรัฐบาลก็ไคท์พิจารณา มาตรา ๓๔ เข้ามารับการที่จะต้องให้เจ้าสำนัก หรือ
 ใครใคร่ใคร่แจ้งอยู่แล้ว กระผมคิดว่าปัญหาที่เป็นห่วงว่า จะเกิดขึ้นรายค
 อดความมั่นคงอะไรนั้น คิดว่าคงจะห่วงกันน้อย แต่ทั้งนี้ดูแล้ววันที่ประชุม

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม

เห็นในเจตนาดีของคณะกรรมการที่ไต่พิจารณาอยากจะได้ ความสะดวก แก่ผู้ซึ่งมาอยู่ในประเทศโดยที่บุคคลเหล่านั้นอาจจะเป็นผู้ลงทุน แต่เราต้อง คำนึงถึงความ เป็นจริงด้วยว่าผู้ซึ่งเข้ามาอยู่ในประเทศนั้นอาจจะมีผู้ลงทุนทั้ง หมก มีบุคคลอีกจำนวนหนึ่งซึ่งอาจจะทำกิจกรรมในด้านต่าง ๆ ที่ชอบด้วย กฎหมายหรืออาจจะอาศัยแฝงเข้ามาโดยชอบด้วยกฎหมายกระทำกร อันมิชอบ ด้วยกฎหมายก็เป็นได้ การที่ท่านกรรมาธิการ ได้ชี้ว่ามาตรา ๓๔ นั้น เป็น กลไกที่จะอำนวยความสะดวกให้ทางรัฐบาลสามารถติดตามความเคลื่อนไหว ของคน ต่างต่างที่เป็นผู้เข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศได้นั้น กระผมคิดว่าถ้าว่าหน้าที่ที่ จะกำหนดให้แก่เจ้าของบ้าน เจ้าของเคหะไข่มัจจุในเวลาดังกล่าวนั้น ใน หลักการก็เป็นสิ่งที่ถูกต้องและจำเป็นของกระทำ แต่ในทางปฏิบัติกระผมไม่ คิดว่าจะได้ผลอย่างที่คุณกรรมาธิการคาดหมาย และก็น่ามาเป็นเหตุของการ ที่จะผ่อนปรนระยะเวลาการที่จะต้องใช้ผู้ที่เข้ามาอยู่อาศัยนั้น ไก่แจ้งต่อ เจ้าหน้าที่ กระผมคิดว่าเมื่อพิจารณาถึงเหตุผลต่าง ๆ ประกอบรวมกันเข้า แล้ว ถ้าหากว่าจะคงใจตามร่างเดิมของรัฐบาล อาจจะเหมาะสมกว่าที่ คณะกรรมาธิการคิด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเรากำหนดว่า สำหรับผู้ซึ่ง เข้ามาอยู่โดยสุจริตแล้ว ทางเจ้าหน้าที่จะอำนวยความสะดวก ในการแจ้งก็ ไม่น่าจะเป็นข้อขัดข้องที่ชาวต่างประเทศเหล่านั้นจะยกขึ้นมา เป็นข้ออ้างว่า ไม่ได้รับความสะดวก และเป็นภาระชักขวางในการลงทุน ขอขอบคุณครับ

นางแรม พรหมไพบูลย์ มุขยประสพ : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับในกรณีเกี่ยวกับเรื่องการที่จะให้คนต่างต่างมาแจ้ง ทุกระยะเวลา ๕๐ วัน ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติทั้ง ๒ ท่านได้ชี้แจงไว้แล้วนั้น ก็ฉันเห็นด้วย และถึงเรื่องท่านกรรมาธิการผู้หนึ่งท่านกรรมาธิการชาว ก็ฉันขอประทานอภัย

ของเอชสามที่ชี้แจงว่ามาตรา ๓๔ นั้นเป็นบทบังคับภัยให้คนของเรา ท่าน
 ลอยยงนั้นคือเจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคหสถาน หรือผู้จัดการ
 โรงแรมซึ่งรับคนต่างค่าที่ไว้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว
 หากพักอาศัยจะคงแจ้งกองพนักงานเจ้าหน้าที่ ๗ ที่ทำการ ตรวจคนเข้าเมือง
 ภายใน ๒๔ ชั่วโมง คำนึงขอประทานทราบเรียนในฐานะที่ คำนึงมีความรู้
 เกี่ยวกับท่านโรงแรมอยู่ คือถ้าหากว่าคนต่างค่า ซึ่งไว้รับอนุญาตให้อยู่
 ในประเทศไทยแล้วเข้าไปพักอาศัยในโรงแรม โรงแรมก็ไม่อาจจะ
 ควบคุมได้ ประการแรกเพราะเหตุว่าคนต่างค่าที่เข้าไปพักอาศัย ในโรงแรม
 นั้น มีเป็นจำนวนมากก็ดูแลเพียงหนังสือเดินทาง เป็นหลักฐานสำคัญ กับเลขที่
 หนังสือเดินทาง เพราะว่าคนต่างค่าไม่จำเป็นต้องแสดง ที่จะคงแสดง
 ใบอนุญาตให้เข้าพักอาศัยเป็นการชั่วคราว เพราะฉะนั้นคำนึงคิดว่าในทาง
 ปฏิบัติจริงจะทำไม่ได้ ถ้าหากว่ากรณีอย่างนี้ทำไมเราจะต้องเอื้อเฟื้อคนต่าง
 ค่าให้มากเกินไป เพราะระเบียบแบบแผนต่าง ๆ นั้นเราทำเพื่อ ประเทศ
 ของของเรา ถ้าหากเขาเป็นคนต่างค่าที่ตั้งใจจริง ๆ เขามายู่ใน
 ประเทศไทยแล้วก็ควรจะปฏิบัติตามกฎหมาย แต่ทั้งนี้ถ้าหากว่าจะมีชาว
 ต่างชาติซึ่งเกี่ยวกับสถานเอกอัครราชทูตหรือว่าสถานกงสุลต่าง ๆ ก็ยอมจะ
 ให้เป็นข้อยกเว้นไว้ได้ เขียนเป็นข้อยกเว้นไว้ แล้วรัฐมนตรีที่มีอำนาจที่จะ
 อนุญาตประกาศไว้ในกฎกระทรวง ฉะนั้นคำนึงจึงขอยืนยัน หนักแน่น กับท่านซึ่ง
 ประสงค์ที่ไว้ว่าควรจะเป็นไปตามร่างเดิม ขอพระคุณค่ะ

นายธรรมบุญ อัครพล : ขอพระคุณครับ ท่านประธาน
 สภาฯ คือกระผมอยากจะทราบเรียนตรง ๆ ทั้งนี้ ที่ท่านกรมการ
 ของมีเหตุแล้วพยายามจะแก้ไขโดยเปลี่ยน ๔๐ วัน เป็น ๑ ปี กระผมว่าท่าน
 ไม่เสียเกาศึกที่คืน ความจริงถ้าเราเกรงว่าพวกที่จะมาลงทุนไม่ได้รับความ

สะดวกเป็นการรบกวนเขา ท่านน่าจะแก้ที่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง
เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองมีหน้าที่ทางนี้ ต้องอำนวยความสะดวกให้แก่เขา
จัดให้สะดวก ในต่างประเทศ นี่กระผมไปแจ้งกรมสยามมากครับ ไปถึง
ก็มีที่จอดรถให้ด้วย ก็ยิ่งกว่าร้านค้าขายบางแห่งอีก แล้วขึ้นไปไม่ถึง ๕ นาที
เขาเปิดลิ้นชักตู้เลย เสร็จหิ้วแจ็กเก็ตกระเป๋าออกแอมฟอร์มเคี้ยวเคี้ยว เก็บออกเลย
ครับ เขายังเลี้ยงน้ำอีก เขาไม่ตอ้งให้เราไปซื้อกาแฟ มาเลี้ยงเราด้วย
เพราะฉะนั้นอันนี้กระผมว่าแก้ที่เจ้าหน้าที่เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองจะดีกว่า

อีกประการหนึ่งที่ท่านบอกทรงคนที่จะมาลงทุน นั่นก็ประเภท
เคียว ในขณะที่มาตรา ๑๔ ที่กระผมพยายามชี้ให้ท่านเห็น อย่างประเภท
(๑ หวี) พวกทองเที่ยว หรือแม่แต่ (๑ หวี) ก็ตาม การปฏิบัติหน้าที่ทาง
ราชการ กระผมอยากทราบเรียบ พวกที่มาปฏิบัติหน้าที่ราชการของ
ต่างประเทศ โดยมากเป็นพวกสพายพวกบ่อนหัวส่ายแต่ละประเทศส่งเข้ามา
ชมชิวกันปฏิบัติราชการอย่างนั้นอย่างนี้ ช่วยเหลือพัฒนาเกษตร ช่วยเหลือ
ทางศึกษาวัฒนธรรมต่าง ๆ เหล่านี้จะครบอันตรายทั้งนั้น แล้วถ้าเราไป
เกรงใจเขาไปควบคุมก็ยุ่ง อย่างเช่นก็ว่าอย่างนี้ ท่านดูเถอะครับ
ต่างประเทศบางที่ส่งเข้ามา เป็นนักกีฬา เป็นนักบิงของ นักเทนนิส นักอะไร
ก็อะไรก็ได้ นักไปไล่น้ำ แล้วก็ไปอยู่ในที่ต่าง ๆ และธุรกิจก็เหมือนกัน
ไม่ได้จำกัดว่าเงินทุนเท่าไร ธุรกิจขนาดย่อมเข้ามาได้ เป็นนักธุรกิจ
กระเป๋ามาหนึ่งเข้ามาแล้วอาจเป็นนักธุรกิจ ไปอยู่ที่ไหนมา ท่านจะรู้ได้
อย่างไร เพราะฉะนั้นอย่างการเดินทางผ่านราชอาณาจักร ยานเข้ามาแล้ว
ท่านก็บอกว่าไม่ต้องควบคุมมากก็ได้ ไปเกรงใจเขาต่าง ๆ เหล่านี้

นี่อีกอย่างหนึ่งที่ท่านอาจมา เรื่องว่า เจ้าของโรงแรมหรือ
เจ้าของสุวานักอะไรต่าง ๆ นั้นหลายเหตุ คือหมายความว่าถักคนนี้ออกไป

LIRT

ถูกตีด้วยเข็มโดยสุจริตใจ นี่กระผมไม่พูดถึง ถ้าผู้สุจริตใจ กระผมเห็น
 ว่าย ไปที่ไหนเขาก็ไปแจ้ง อันนี้ไม่มีปัญหา แล้วพวกของแจ้งไปยังเจ้าหน้าที่
 อยใน ๒๔ ชั่วโมง แก่นี่กระผมพูดกรณีพวกเหล่านี้ ซึ่งมีความไม่สุจริตใจ
 อยเป็นเบื้องต้น เขาไปเขาไม่ไปแจ้งเลยครับ เขาจะไปโดยที่นั่นเลย
 อยจะไปอยู่กลางป่าก็ได้ ไปอยู่ที่อื่นก็ได้ ซึ่งไม่เป็นโรงแรม ท่านก็เห็น
 อย พวกพีซคอพัส (Peace Corps) พวกอะไรต่าง ๆ พวกนี้หรือของ
 อย ประเทศอื่นก็มีที่เขามาช่วย ไปอยู่กลางนาอยู่กับชาวบ้าน เพราะฉะนั้นถ้า
 อย เกรงว่าพวกนี้ซึ่งมีประสิทธิภาพในการทำงานดีกว่าพวกชาวนาของเราจะ
 อย มากถ้าพวกนี้ไปอยู่กับชาวบ้าน ชาวนา ท่านก็ต้องให้ชาวนามาเร่งควย
 อย ชาวนาฝึกจนครบ ชาวนาจะเคี้ยวคร่อนทันทีเลย เพราะมาติดต่อถ้า เกอ
 อย ฝึกทำอะไรก็มาไม่ค่อยถูกอยู่แล้ว มาติดต่อหน่วยอย่างนี้ควยยิ่งทำให้ถูกใหญ่
 อย จะฝึกอะไรวางแผนพวกนั้นไป และอันนี้กระผมเห็นว่า อย่าไปปลุกการะเลย
 อย แล้วข้อสำคัญของคิดเบื้องต้นว่าที่ไปแจ้งนี้ ไม่ได้ไปแจ้งปลายทางนะครับ
 ๑ ปี แจ้งจุดที่เขาอยู่ ปัญหากระผมเรียนแล้วว่า เขากลับมาได้ภายใน ๕๐
 อย วันกลับได้ความมารับหน้า เพราะฉะนั้น ๑ ปีนี้ปัญหาที่ท่านเสนอ เขากลับมาได้
 อย ไปอยู่ที่ไหนค่าคืนไปก็สบาย กระผมทราบเรียนยืนยันย้าว่า ถ้าท่านจะแก้
 อย ปัญหา แก่ที่ตรวจคนเข้าเมืองหรือท่านมาถูกไว้ตรงนี้ก็ไว้ ยกเว้นไปอย่าง
 อย วัฒนธรรมที่นิยม ก็ยกริเสนอ ยกเว้นจากพวกลงทุน ๑๐ ล้านบาทขึ้นไป ให้
 อย ฝรั่งได้ภายใน ๑ ปี ไม่ต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับอันนี้ กระผมอยากจะ
 อย ควบคุมเรียนเสนอทั้งนั้น โยกเว้นเฉพาะราย ขอพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ท่าน้ำที่ประธานรัฐสภา
 ไม่มีท่านผู้ใดมีความเห็นอย่างอื่นอีก ผมจะขอมติจากที่ประชุมว่า
 ๑๑ (๕) จะคงไว้ตามร่างเดิมของรัฐสภา หรือจะแก้ไขควม

คณะกรรมการพาณิชย์ ท่านผู้ใดเห็นสมควรขอไว้ตามร่างเดิม โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๔ คน)

ประธานสภาปฏิบัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา

ท่านผู้ใดเห็นสมควรแก้ไขความคณะกรรมการพาณิชย์ โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๕ คน)

ประธานสภาปฏิบัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา

เป็นอันว่าที่ประชุมลงมติให้คงไว้ตามร่างเดิมของรัฐบาล คุณถามว่าอย่างไร

พันเอก กมล เรืองวุฒิ : ท่านประธานสภาที่เคารพ สำหรับที่กระผมยกมือเมื่อคืนนี้ แต่ท่านประธานไม่เห็น คือกระผมมีเรื่องที่จะไปคณะกรรมการช่วยดูว่า (๕) "ตามร่างตามมาตรานี้ คนต่างคว้าวางไปแจ้งควยตนเองหรือมีหนังสือแจ้งต่อเจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ได้ ทั้งนี้ตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด" ในการร่างตามมาตรานี้มีแจ้งทั้งพนักงานเจ้าหน้าที่แล้วแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ควรจะใส่ไปควย ไม่ทราบว่าคณะกรรมการจะยอมหรือไม่ยอมครับ

ประธานสภาปฏิบัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา

ตามมาตรา ๓๓ (๕) นี้ เห็นจะแก้ไขไม่ได้ครับ เพราะว่าการสมาชิกสภาปฏิบัติให้เป็นที่ปดตามร่างเดิมแล้ว

พันเอก กมล เรืองวุฒิ : เปล่าครับ คืออันนี้กระผมเห็นว่าเฉพาะอนุมาตรานี้ กระผมยกมือเมื่อคืนนี้ท่านประธานไม่เห็น แล้วก็ไม่ได้เสียอะไรเลยอันนี้ คือเพิ่มไปให้ถูกตามกฎหมาย ไม่ได้มีอะไรเลย คณะกรรมการก็ต้องเห็นควยกับกระผม เพราะว่าอยู่ขณะนี้ครับ คือขอเจ้าพนักงานตำรวจไปอีกอันหนึ่ง ก็คือการแจ้งจะต้องปฏิบัติตามมาตรานี้ หากเจ้าพนักงานตำรวจ ไม่รู้จะแจ้งอย่างไร มีแต่พนักงานเจ้าหน้าที่เท่านั้น

ของในสภากลางแก่สภาและท่านสมาชิกทั้งหลาย จะเห็นด้วยหรือไม่ เห็นด้วย
หรือไม่ใจว่ารับไปแล้วก็ปล่อยไปเลย เวลาปฏิบัติก็ปฏิบัติไม่ได้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา
ขอทราบมาตรา ๓๓ (๕) นี้ลงมติไปแล้ว ถ้าจะให้ยื่นพิจารณาใหม่ก็ต้องมี
ผู้รับรอง มีผู้รับรอง แล้วยกสภาฯ ถ้าอย่างนั้นได้
พันเอก กมล เรืองวุฒิ ถ้าอย่างนั้น กระผมขออนุญาต
เสนอญัตติครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา
รับ มีผู้รับรองหรือไม่ คุณกมลยื่นญัตติที่ว่าจะให้พิจารณาใหม่นี้ใหม่
พันเอก กมล เรืองวุฒิ ไม่ครับ ขออนุญาตเพิ่มคำนี้คำ
เดียว คือแจ้งตามมาตรานี้ มีแจ้งทั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ กับแจ้งต่อ
เจ้าพนักงานตำรวจ ในวรรคสุดท้ายนี้ครับ "การแจ้งตามมาตรานี้คนต่างกว่า
อาจไปแจ้งด้วยตนเอง หรือมีหนังสือแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก็ได้" ส่วนแจ้ง
ต่อเจ้าพนักงานตำรวจนี้ แจ้งอย่างไรก็ไม่รู้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา
มีผู้รับรองหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา
ไม่มีผู้รับรองยุติครับ ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

พันเอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) มาตรา
มีการแก้ไข

พลเรือตรี วิมีจ ศรีพจนารถ ท่านประธานที่เคารพ ท่าน
สมาชิกผู้มีเกียรติ สำหรับมาตรา ๓๓ นี้ กระผมเป็นผู้ขอแปรญัตติเอาไว้

และใคร่ขอขอบพระคุณท่านกรรมาธิการที่ให้ความช่วย ในหลักการและก
 พยายามจะแก้ไขความ แต่เป็นห่วงอยู่นิดหนึ่งว่า ถ้าเขียนลงไปตามที่ขอ
 ปฏิวัติแล้วจะเป็นเหตุให้กฎหมายนี้ มีข้อถกออกมาแล้ว จะต้องแปลเป็น
 ภาษาต่างประเทศส่งไปให้สถานทูตทุกประเทศได้รับทราบด้วย เกรงว่า
 ข้อความอันนั้นจะเป็นที่ระคายเคืองหรือกินแหนงแคลงใจ กับชาวต่างประเทศ
 จึงต้องมาขอความปฏิบัติเอาไว้ในมาตรา ๑ (๔ ทวิ) ซึ่งมาตรา ๑ ที่ประมุ
 ฑ์พิจารณาไปเมื่อคราวก่อนก็โดยกล้วนข้ามไปว่า ให้กลับมาพิจารณาใหม่
 เมื่อใดพิจารณาถึงมาตรา ๑๖ แล้ว บัดนี้เราได้ผ่านมาตรา ๒๒ ไปแล้ว แต่
 ก็ยังไม่ได้กลับมาพิจารณามาตรา ๑ กระผมจึงใคร่ขอถือโอกาสนี้พูดเกี่ยวกับ
 มาตรา ๑๔ ซึ่งได้มาขอเอาไว้ในมาตรา ๑ (๔ ทวิ) ถ้าหากว่าท่าน
 ประธานจะกรุณาอนุญาต

สำหรับมาตรา ๑๔ ที่ได้กำหนดไว้แล้ว ตามที่กระผมได้ขอ
 ปฏิวัติ ขอให้เจ้าหน้าที่ประจำสถานต่าง ๆ ใ้รายงานการผ่านเข้าออก
 ของบรรดาทูตานุทูตหรือผู้แทนทางทูตหรือผู้แทนองค์การระหว่างประเทศ ซึ่ง
 ถือถือพาสปอร์ต พาสปอร์ต (Diplomatic passport) อะไรต่าง ๆ เหล่า
 นั้น ท่านกรรมาธิการได้มาเพิ่มเป็น (๔ ทวิ) ในมาตรา ๑ ว่า "คณะ
 กรรมการมีอำนาจหน้าที่ให้คำปรึกษา คำแนะนำ และความเห็น แก่รัฐมนตรี
 ในการวางระเบียบเกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ ประจำ
 สถานหรือพนักงานอื่น เพื่อรักษาความมั่นคงของชาติหรือในการออกกฎกระทรวง
 ความพระราชบัญญัตินี้" กระผมขอขอบพระคุณ ท่านกรรมาธิการเป็นอย่างยิ่ง
 แต่เนื่องจากข้อความอันนี้ตอนที่พิจารณาอภิปรายกันในชั้นกรรมาธิการนั้นยังไม่
 ได้ระบุชื่อออกมา เมื่อออกมาเป็นคำพูดอย่างนี้ กระผมใคร่ขอถือโอกาสนี้
 กราบเรียนว่า ถ้าหากเรามีไว้เพียงแค่นี้ บางทีรัฐบาลชุดนี้และคณะกรรมา

ที่จะเกิดขึ้นนี้ผ่านหน้าทีไปแล้ว บางทีกรรมการชุดอื่นก็จะมึส (Miss) จุด
 ขมขายอันนี้ไปได้ ถ้าเป็นไปได้กระผมใครขอเรียนอนุญาตว่าถ้าเราจะเพิ่ม
 หนึ่งข้อความอีกสักประโยคหนึ่งในวรรคนี้คือใน (๔ ทวิ) นี้ ในระหว่างเพื่อ
 รักษาความมั่นคงของชาติกับหรือในการออกกฎกระทรวงนั้นอีกสักเล็กน้อยก็จะ
 ให้กรรมการของร่างพระราชบัญญัติคนเข้าเมืองนี้ ไม่สามารถจะมีสจุค
 หมายที่เราต้องการไปได้ คือว่าขออนุญาตให้เดิม เพื่อรักษาความมั่นคง
 ของชาติและเพื่อการปฏิบัติให้เหมาะสมคอยู่แทนของรัฐบาลต่างชาติ ของ
 ราชการระหว่างประเทศ หรือในการออกกฎกระทรวงคนร่างพระราชบัญญัติ
 คนเข้าเมืองนี้ ถ้าหากว่าเราเติมข้อความนี้ไปแล้ว ในวาทกรรมการตามร่าง
 พระราชบัญญัติคนเข้าเมืองนี้จะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร หรือรัฐมนตรี
 วาการกระทรวงมหาดไทยจะเปลี่ยนแปลงไปที่สมัยก็ตาม หรือเจ้าหน้าที่
 กอง กองตรวจคนเข้าเมืองของกรมตำรวจจะเปลี่ยนแปลงไปที่ตาม หน้าที
 อันนี้หรือจุดมุ่งหมายอันนี้ซึ่งเป็นจุดสำคัญในการที่เราจะปฏิบัติตามความเหมาะสม
 สมหรือด้วยความเคารพตามสมควร คอยู่แทนทางทุกก็ ก็ หรือเพื่อรักษาความ
 มั่นคงติดคามการ เคลื่อนไหวก็ ก็ เราก็จะไม่พลาดหรือมีสจุคมุ่งหมายอันนี้ไปได้
 กระผมไม่ได้คิดใจอะไรมากนัก แต่หากว่า คณะกรรมาธิการ ได้กรุณา
 วิจารณ์อีกครั้งหนึ่ง ถ้าจะเพิ่มเติมอันนี้จะซักของหรือไม่ ขอบพระคุณครับ
 ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา :
 มาตรา ๘ มีท่านผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่นหรือไม่ครับ ขอเชิญคณะ
 กรรมาธิการชี้แจงความที่ตนวินิจฉัย
 ร้อยตำรวจโท ชาญ มนุชธรรม (กรรมาธิการ) : ท่าน
 ประธานครับ ตามที่ท่านสมาชิกขอแก้ไขเพิ่มเติมในมาตรา ๘ (๔ ทวิ) นั้น
 เรายังไม่ถึงมาตรา ๘

ประชาชนสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา
 คณะวินิจจบอกว่าเกี่ยวพันกันครับ

ร้อยตำรวจโท ชาญ บุญธรรม (กรรมาธิการ) : ทางคณะ
 กรรมาธิการได้เดิม (๔ ทวิ) ก็โดยคำเสนอแปรญัตติของท่านสมาชิก
 อภิปรายเมื่อกัน เพื่อความถี่ใ้ประโยชน์ตามที่ ท่านสมาชิกแปรญัตติและได้
 คณะกรรมาธิการ เห็นด้วยในหลักการแล้ว คณะกรรมาธิการ ไม่ขัดข้องครับ
 ในเรื่องมาตรา ๘ นี้ที่ประชุมให้ชวนไว้เพราะเกี่ยวกับมาตรา ๒๒ และ
 มาตรา ๒๒ ที่ประชุมได้มีมติให้คงตามร่างเดิมของรัฐบาลแล้ว ฉะนั้น
 มาตรา ๘ (๑) ซึ่งคณะกรรมาธิการ เติมไว้ก็ยกเลิกท้าย นอกจากนั้นก็คง
 ตามร่างที่เสนอ

ประชาชนสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา :
 เมื่อที่ประชุมไม่มีความเห็นเป็นอย่างไรในมาตรา ๘ แล้ว ก็ให้เป็นไปตามที่
 คณะกรรมาธิการแถลง มาตรา ๘๔ มีท่านผู้ใดขัดข้องหรือไม่ครับ

(ไม่มีสมาชิกขัดข้อง)

ประชาชนสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา :
 ไม่มี ขอให้เลขาธิการรัฐสภาดำเนินการต่อไป

สัน เอก สงวน คำวงษา (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา
 ๘๘ มีการแก้ไข หมวด ๕ การเข้ามาที่ดินที่อยู่ในราชอาณาจักร ไม่มีการ
 แก้ไข มาตรา ๘๐ มีการแก้ไข

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับมาตรา
 ๘๐ นี้ กระผมเข้าใจว่าคณะกรรมาธิการได้แก้ไข ใน ๓ ประเด็นหลัก
 ประเด็นแรกก็คือเพิ่มเติมคำว่า "ภายใต้บังคับมาตรา ๘๒ มาตรา ๘๓ ทวิ
 และมาตรา ๘๐" เข้าไปในมาตรา ๘๐ เป็นประเด็นแรก

LIRT

สำหรับประเด็นที่ ๒ ก็คือลดจำนวนซึ่งเป็นโควตาของแต่ละ
 ประเทศของแต่ละปีลงไปตามมาตรา ๕๐ นี้ จากที่กระษัตริย์มาตรา ๕๐ นี้
 ระดมดีกว่าตามที่คณะกรรมการได้เดิมคำว่า "ภายใต้บังคับมาตรา ๕๐
 ๕๒ ทวิ และมาตรา ๕๐" เข้าไปในมาตรา ๕๐ นี้ กระษัตริย์ไม่มี
 ความจำเป็นที่จะต้องเติม เพราะว่าในมาตรา ๕๐ นี้ ร่างเดิมของรัฐบาล
 ยืนยันว่า "มาตรา ๕๐ ให้รัฐมนตรีโดยอนุมัติคณะรัฐมนตรี มีอำนาจประกาศ
 ราชกิจจานุเบกษา กำหนดจำนวนคนต่างด้าว ซึ่งจะมีถิ่นที่อยู่ใน
 ราชอาณาจักรเป็นรายปี แต่มิให้เกินประเทศละสองร้อยคนต่อปี และสำหรับ
 ราษฎรชาติมิให้เกินหนึ่งร้อยคนต่อปี" กระษัตริย์เป็นเรื่องของการให้อำนาจ
 รัฐมนตรี โดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี ที่จะกำหนดคนต่างด้าวที่จะเข้า
 ใจอยู่ในประเทศในแต่ละปีเป็นเรื่องของโควตา แต่สำหรับมาตรา ๕๒ นั้น
 เป็นเรื่องที่ถูกกฎหมายได้กำหนดไว้ในลักษณะที่ว่าบุคคลต่อไปนี้ไม่อยู่ภายใต้บังคับ
 ประกาศกำหนดจำนวนคนต่างด้าวซึ่งรัฐมนตรีประกาศ ก็คือคนต่างด้าวซึ่ง
 เคยเข้ามามีถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักร แล้วหญิงซึ่งมีสัญชาติไทยโดยการเกิด
 ย่อมหมายความว่าคนเหล่านี้ไม่ถือว่าเป็นการเกินโควตา เพราะฉะนั้นการที่
 รัฐมนตรีเข้ามาไว้ภายใต้บังคับมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๒ ทวิ และมาตรา ๕๐
 ใดนั้น กระษัตริย์เข้าใจว่าไม่ขัดข้องตามหลักการและไม่มีความจำเป็นที่จะต้อง
 เติม

สำหรับประเด็นที่ ๓ ก็คือการที่รัฐบาลได้เสนอจำนวนโควตา
 ปีละ ๒๐๐ คน หรือ ๓๐๐ คน แก่คณะกรรมการไปแก้โดยเขา
 หาร จาก ๒๐๐ คนเหลือ ๓๐๐ คน จาก ๓๐๐ คนเหลือ ๕๐ คน อันนี้
 กระษัตริย์เข้าใจว่าเป็นดุลพินิจหรืออำนาจของฝ่ายบริหาร หรือเป็นเรื่องซึ่ง
 คณะกรรมการจะมาเป็นผู้กำหนดหรือถ้าเป็นเรื่องที่ คณะกรรมการทาง

ฝ่ายรัฐบาลเองเสนอขอแก้ขึ้นมาเพราะว่าตัวเลขที่ให้ไว้เดิมมัน ก็พิจารณา
แล้วเกิดความไม่เหมาะสมหรืออะไรทำนองนั้น ถ้าคณะกรรมการใดก็ตาม
ในประเด็นเหล่านี้แล้ว สถานที่คงจะใช้กลวิธีโยงใยขึ้น แต่ในชั้นนี้กระผม
คิดว่าที่เขียนคำว่า "ภายใต้บังคับ" ที่เดิมอะไรเข้าไปนั้น กระผมว่า
หลักการและไม่มีควาจำเป็น สำหรับอันที่ ๒ เรื่องจำนวนนั้น กระผมขอ
เรียนถามอย่างที่ได้เรียนถามมาแล้วเมื่อกัน ขอบพระคุณครับ

นายชรรมนบุญ อัครพิทักษ์ ขอบพระคุณครับ ท่านประธาน
ที่เคารพ กระผม ชรรมนบุญ อัครพิทักษ์ กระผมขอสนับสนุนคำของท่านสมาชิก
ผู้มีเกียรติที่เพิ่งนั่งไปเมื่อกัน แล้วก็อยากจะเพิ่มเติมเหตุผล ไปอีกนิดหน่อยใน
เรื่องเฉพาะภายใต้บังคับนี้ คือปกติถ้าเราจะเขียนภายใต้บังคับมาตราอะไร
ต่าง ๆ นี้ โดยมากเราเขียนในเมื่อมีความจำเป็นต้องอ้างถึงมาตราเหล่านี้
ซึ่งเป็นแม่บท แล้วมาตรา ๕๐ นี้ คือการจะทำอะไรก็ภายในบังคับเหล่านี้
แต่ว่าในเรื่องนี้ถ้าเราทำให้ที่ ๆ มาตรา ๕๑ เป็นข้อยกเว้น ของมาตรา ๕๐
คือมาตรา ๕๐ กำหนดว่าคนต่างด้าวจะต้องมีโควตาไม่เกิน ประเทศ
เหล่านั้น ๆ แต่มาตรา ๕๑ นั้นบอกว่าคนต่างด้าวตามมาตรา ๕๐ ไม่รวมมา
ถึงนี้ นี้ไม่เกี่ยวกันนะครับ อย่างนี้เป็นเหตุผลประการแรก ตัวอย่างอีกอันหนึ่ง
มาตรา ๕๑ ทีวี เป็นเรื่องของเปอร์เซ็นต์ คณะกรรมการ โดยความเห็นชอบ
ของรัฐมนตรีจะกำหนดให้คนต่างด้าวที่เข้ามาใน นอกเหนือจากจำนวน
คนต่างด้าวตามมาตรา ๕๐ ก็ได้ แต่ในปีหนึ่ง ๆ จะเกินร้อยละ ๕ ของ
จำนวนทั้งหมดแล้วก็ได้ อันนี้เป็นเหมือนลูกเลย เป็นมาตราลูกของมาตรา ๕๐
คือมาตรา ๕๐ ต้องกำหนดขึ้นก่อน แล้วมาตรา ๕๑ ทีวี ถึงจะกำหนด เพราะ
เป็นเปอร์เซ็นต์ของมาตรา ๕๐ เพราะฉะนั้นพอจะไปอ้างลูกที่ยังไม่เกิดไม่ได้
แต่ลูกอ้างพ่อแม่ได้เพราะมีตัวคนมาแล้ว เพราะฉะนั้นในทางกลับกันมาตรา ๕๑

LIRT

๕๐ ว่างมาตรา ๕๐ มากกว่า แต่มาตรา ๕๐ ไปอ้างมาตรา ๕๒ ซึ่งจะต้อง
 พิสูจน์ ตัวต้องเกิดก่อน โดยเจตนามาตรา ๕๐ นั้น ก็ไม่ใช่ว่าเป็นจำนวน
 ๕๐ คน มีให้เกินประเทศละ ๑๐๐ คน ก็อาจจะ ๕๐ คน ๕๐ คนก็ได้ เพราะ
 ฐาน ๕ เปอรเซ็นต์จำนวนเท่าไรยังไม่รู้เลย มาตรา ๕๒ ทีวี การไปอ้าง
 เรื่องที่ยังไม่เกิดแล้วก็จะเกิดเท่าไรต้องแล้วแต่ตัวเอง จึงไม่ถูกเรื่อง
 ประเด็นจึงเห็นในเหตุผลดังนี้ นี่เป็นเรื่องใหญ่ ๆ แล้วมาตรา ๕๐ นั้นก็จะ
 ถูกโต้เถียงว่าเป็นเรื่องที่เคยเข้ามาแล้ว และจะเข้ามาอีกอะไรต่าง ๆ นั่นก็
 เป็นเรื่องอยู่ในเรื่องนี้ เรื่องนี้อาจจะหมายถึงคนต่างก้าวทั่ว ๆ ไป ที่ยังไม่
 เข้ามาทักทายก็ได้ ก็ไม่น่าจะไปทักทายนั่นซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของมาตรา ๕๐
 นั่นเอง สรุปแล้วโดยลีลามาตราต่าง ๆ ที่วางไว้ตามลำดับนี้ กระทั่งมา
 มาตราห้าออกแล้ว ก็ไม่ต้องไปอ้างย้อนหลัง แล้วก็ป็นข้อยกเว้นอย่างที่ว่า ขอบ
 ระคุณครับ

นายอานวย อินทุคติ (กรรมาธิการ) : ท่านประธาน
 ที่เคารพ คณะกรรมาธิการใครขอประธานทราบเรียน ในด้อยคำที่เดิมไปว่า
 ขาดยไปบังคับมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๒ ทีวี และมาตรา ๕๐" ที่ต้องเดิมลงไป
 ก็เพราะเหตุความหมิ่นดูดีแห่งมาตรา ๕๐ นี้ เป็นเรื่องการกำหนดกิโลคา
 ของมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๒ ทีวี และมาตรา ๕๐ นั้นเป็นเรื่องของคนต่างก้า
 เข้าเมืองนอกโลวคา เป็นข้อยกเว้นของมาตรา ๕๐ ซึ่งในการพิจารณา
 เดิมไปนั้นก็มิใช่แทนของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาถึง ๒ ท่าน ด้วยกัน
 อยู่ในคณะกรรมการชคน และคณะกรรมการเห็นว่า การเพิ่มเติม
 ความหมิ่นดูดีดังกล่าวลงไปนั้นเป็นการเข้าและอ้างอิงซึ่งบัญญัติขอเนื่องกันให้ชัดเจน
 ยิ่งขึ้นอีก ก็เห็นว่ากรเพิ่มเติมไปนั้นถูกต้องแล้ว ส่วนในเรื่องของโลวคา
 คนเข้าเมืองนั้นใครขอให้กรรมาธิการซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ฝ่ายตรวจคนเข้าเมือง

ไ้ช้แจง ขอมพระคุณศรี

พันตำรวจเอก ชาติร์ สงวนรักษ์ (กรรมาธิการ)

ท่าน

ประธานที่เคารพและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ปัญหาเรื่องการลดจำนวนโควตา
 คนเข้าเมืองจากประเทศละ สัญชาติละ ๒๐๐ คนต่อบิลลงเหลือ ๑๐๐ คน
 คือนั้น คณะกรรมาธิการพิจารณาตามข้อเท็จจริง ที่เราปฏิบัติอยู่
 ในขณะนี้ก็นับตั้งแต่ปี ๒๕๑๔ เป็นต้นมา รัฐบาลในขณะนั้นได้กำหนด
 นโยบายคนเข้าเมืองใหม่จากบิลละ ๒๐๐ คนลงมาเหลือบิลละ ๑๐๐ คน ทุก
 สัญชาติ และในปัจจุบันปีใหม่ ๒๕๒๒ เราได้ประกาศเพียง ๑๐๐ คน
 ร่างกฎหมายคนเข้าเมืองนี้จึงได้แก้ไขให้เป็นไปตามข้อเท็จจริงที่ปฏิบัติอยู่
 กระผมขอกราบเรียนว่า ในทางปฏิบัติที่ท่านไม่ต้องเป็นห่วงในเรื่องที่ว่า
 จำนวนโควตาจะมากหรือน้อย เพราะการพิจารณานั้นในช่วงระยะ ๒ ปี
 ที่ผ่านมาระหว่างเราได้ลดจำนวนโควตาคนเข้าเมืองจากบิลละเกือบ ๒,๐๐๐ คน ปีที่
 แล้ว ๒๕๒๐ มีคนเข้าเมืองทุกสัญชาติ ๓๒ คน จาก ๒,๐๐๐ กว่าคน เหลือ
 ๓๒ คน ปี ๒๕๒๑ ซึ่งสิ้นสุดไปเมื่อ ๒ - ๓ วันนี้ เราอนุญาตให้
 คนต่างก้าวเข้าเมืองทุกสัญชาติ ๓๒ คน เพราะฉะนั้นข้อที่เราระบุ
 ออกไปนั้นไม่เกิน ๑๐๐ คน หรือคนละสัญชาติ ๕๐ คนนี้ ก็ไม่หมายความว่า
 เราจะต้องให้ครบตามนี้ ร่างมาตราที่มีการแก้ไข ก็เพราะมีท่านสมาชิก
 ผู้มีเกียรติท่านหนึ่งได้ขอแปรญัตติกองเหลือสัญชาติละ ๕๐ คน และคนละ
 สัญชาติเหลือ ๒๕ คน แต่ปรากฏว่าทางคณะกรรมาธิการได้แก้ไขไว้ก่อนแล้ว
 ท่านก็เห็นชอบด้วยและไม่ขอสงวน กระผมก็ขอชี้แจงในกรณีที่ได้มีการ
 ลดยอกโควตาลงเท่านั้น ขอบพระคุณศรี

นายชนะ รุ่งแสง

ท่านประธานที่เคารพ

กระผมไม่

ศิกใจสำหรับจำนวนยอกโควตาของคนเข้าเมืองแต่ละปี

และกระผม

ถ้าหากตรวจคนเข้าเมืองหรือทางกรมตำรวจให้ตัวเลขอื่นนี้ หรือ
 การปฏิบัติอื่นต่อรัฐบาลเสียแล้ว รัฐบาลก็คงจะไม่เสนอร่างขึ้นมา
 เป็น ๒๐๐ คน หรือ ๑๐๐ คน จนต้องคัดมาเป็นเหลือ ๑๐๐ คนและ ๕๐ คน
 สำหรับประเด็นที่ว่า "ภายใต้บังคับมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๒ ทวิ และมาตรา
 ๕๒ นั้นกระผมคิดว่า เป็นความจำเป็นที่จะต้องคัดออก และกระผมคิดว่า
 เรื่องนี้เป็นเรื่องของการระบุไว้เพื่อให้ รัฐบาลครีโดยอนุมัติของ
 รัฐมนตรีนั้นมีโควตาอย่างนี้ ส่วนมาตรา ๕๒ ทวิ หรือมาตรา ๕๒ นั้น
 เป็นเรื่องของหลักการว่าคนเหล่านี้ไม่ต้องสเปค (Spec.) ที่จะต้องห้ามไม่
 ให้เข้ามาเท่านั้น จึงเป็นคนละเรื่องไม่จำเป็นที่จะต้องมาเขียนไว้ ภายใต้
 ใบบอกที่คณะกรรมการมาธิการเดิม กระผมจึงกราบเรียนว่า ขอให้มีการ
 วิจารณ์ในสิ่งที่คณะกรรมการเดิมไปตรงบรรทัดแรก ของมาตรา ๕๐
 ขอขอบคุณครับ

นางแรม พรหมโมบล มณฑลประสพ ทานประธานที่เคารพ
 ขอสนับสนุนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งเพิ่งนั่งลงว่า ไม่ควรจะนำ
 โดยใบบังคับมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๒ ทวิ และมาตรา ๕๐ เข้ามาใส่ไว้
 ในมาตรา ๕๒ แต่จำนวนที่ทางฝ่ายกรรมาธิการท่านใดแก้ไขเป็นจำนวนไม่เกิน
 ประเทศละ ๑๐๐ คนนั้น และสำหรับคนไร้สัญชาติไม่เกิน ๕๐ คนคือมี เป็น
 กรเหมาะสมแล้ว เพราะหาอย่างไกรก็ตามเท่าที่ ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจง
 ทั่วโลกจำนวนคนต่างก้าวเข้ามาถึง ๒,๐๐๐ คนขึ้นไปแล้วนั้น ก็ยอมจะ
 เป็นเรื่องที่เหมาะสมและกิจการของฝ่ายเจ้าหน้าที่ แต่ดิฉันขอประทาน
 ขอเรียนว่า ที่คนต่างก้าวเข้ามาโดยการหลบหลีกหนีเข้ามาเป็นจำนวนเท่า
 นี้ ทางฝ่ายเจ้าหน้าที่ก็คงจะหาตัวเลขให้เราทราบไม่ได้ แต่ทั้งนี้ก็ยอม
 เป็นเรื่องที่น่าสนใจอยู่แล้วว่า ทั่วโลกจำนวนคนต่างก้าวลงไป

ที่มันใคร่จะขอเรียนถามอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งความจริงนั้น
ไม่ได้มีอยู่ในการปฏิบัติที่จริง แต่ใคร่จะขอประทานกราบเรียนถามว่า คน
ไร้สัญชาติในที่นี้ ถ้าหากว่าเราจะเนรเทศกลับไปจะส่งไปที่ประเทศใด ขอบ
พระคุณคะ

นายธรรมบุญ ลัทธลี : ขอบพระคุณครับ ท่านประธาน
ที่เคารพ สำหรับเรื่องจำนวนที่คณะกรรมการไต่ถามไข กระทบก็ไม่คิดใจ
และเข้าใจว่าทางคณะกรรมการคงสอบถามทางรัฐบาลไว้แล้วว่ามีสักของ
อันนี้ แต่อย่างไรก็ตามกระผมอยากจะกราบเรียนถาม อย่างแบบที่เรา
นั่งกันอยู่ในสถานที่ว่า ในการที่ลดจำนวนลงไป วัตถุประสงค์ก็เพื่อ
ควบคุมไม่ให้คนต่างด้าวเข้ามามากเกินไป แล้วก็เชื่อว่าถ้าลดจำนวน
ทั้งนี้ผลการควบคุมก็ควบคุมได้จริง ๆ คือเข้าได้น้อยจริง ๆ คือจาก ๒๐๐
คนเหลือ ๑๐๐ คน และไร้สัญชาติจาก ๑๐๐ คนเหลือ ๕๐ คนได้ความนี้จริง ๆ
คือทุกอย่าง ๆ ว่าไม่ไปเกิดผลประโยชน์ทางปฏิบัติว่า เมื่อลดจำนวนการเข้า
โดยถูกกฎหมายให้ลดลง คนที่ไม่ได้เข้าก็ต้องกินเงินมากขึ้น และ
ในทางปฏิบัติแล้วก็ปรากฏว่ามีคนที่เข้าเมืองโดยผิดกฎหมายมากขึ้นเท่าเดิมหรือ
อาจจะมากกว่าเดิมก็ได้ เพราะว่าเสียเงินมากขึ้น คืออันนี้ที่กระผมอยาก
จะกราบเรียนถามเท่านั้น เพราะสภาเราจะต้องผ่านอันนี้โดยเห็นชอบ ไป
ความนี้ เพราะฉะนั้นก็อยากให้แน่ใจว่าเราผ่านอันนี้ก็ได้ผลทางควบคุม
จริง ๆ คือให้ชนน้อยลงจริง ๆ แต่ไม่ใช่ผ่านไป โดยเป็นเครื่องมือว่า
ให้ตัวเลขตามกฎหมายน้อย เพื่อให้คนหาเงินได้มากขึ้น ได้ดีกว่าเดิม
กระผมก็อยากจะกราบเรียนถามเพื่อความแน่ใจเท่านั้นครับ ขอบพระคุณ

พันตำรวจเอก ชวกร สวงวรัตน์ (กรรมาธิการ) : ท่าน
ประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมขอเรียนตอบปัญหาเรื่อง

ไม่ได้ออกครับ แต่เราก็พยายามอย่างเต็มที่ ้วยการส่งกำลังออกไป โดยเฉพาะในกรุงเทพฯ นี้ เรามีหน่วยงานสืบสวน เราก็ส่งออกไปทุกแห่ง
 หนึ่งเรื่องที่ท่านว่าเดิม "ภายใต้บังคับ" นี้ก็เป็นเรื่องของกา
 เขียนกฎหมาย เพราะว่าท่านกรรมาธิการคือท่านคอกเตอร์อม
 ประทานโทษที่เอ่ยชื่อท่านนั่งอยู่ ณ ที่นี้แล้ว ท่านคงจะชี้แจงในเรื่องนี้ได้
 ขอขอบพระคุณครับ

นายอมร จันทรมุข (กรรมาธิการ) : ขอบคุณครับ
 ท่านประธานที่เคารพ เหตุที่เดิม ๓ มาตราขึ้นมา ก็เพราะทั้ง ๓ มาตรา
 นั้นเป็นเรื่องยกเว้นไม่อยู่ภายใต้โควตาในมาตรา ๕๐ เราจะเห็นว่าโควตา
 คนเข้าเมืองซึ่งเดิมเคยเป็น ๒๐๐ คน ขณะนี้ลดเหลือ ๑๐๐ คน แต่ใน
 ๑๐๐ คนนั้น จะไม่บังคับกับกรณีใน ๓ มาตราที่กล่าวไว้ข้างต้น ใน
 มาตรา ๕๒ นั้น เป็นเรื่องของบุคคล กระผมอยากจะอ่านนะครับ
 "บุคคลทั้งต่อไปนี้อยู่ภายใต้บังคับของ ประกาศกำหนดจำนวนคนต่างด้าว"
 คือคนต่างด้าวที่เคยเข้ามาแล้วและกลับเข้ามาอีก หรือหญิงที่มีสัญชาติไทย
 โดยการ เกิดแต่ให้สละสัญชาติไทยที่ไต่ทำการสมรสกับคนต่างด้าว หรือกรณี
 ตามมาตรา ๕๖ หวี ซึ่งเป็นโควตาที่เสนอออกเหนือไปจากกรณีตามมาตรา ๕๐
 และในมาตรา ๕๐ นั้นเอง ก็ไม่อยู่ภายใต้บังคับกรณีจำนวน หรือโควตาอันนี้
 ก็คือคนต่างด้าวที่เคยมีถิ่นที่อยู่แล้ว และออกไปข้างนอกและจะกลับเข้ามาอีก
 ดังนั้นใน ๓ มาตราจึงไม่อยู่ภายใต้บังคับของกรณี ๑๐๐ คน อันนี้กระผม
 กราบเรียนซึ่งคงจะพอเข้าใจได้

สำหรับปัญหาที่ท่านสมาชิกเป็นห่วงว่า คนต่างด้าวอาจจะหลบหนี
 เข้าเมืองนั้น ในมาตรา ๕๔ ซึ่งได้พิจารณาแล้ว เราจะเห็นว่า
 ตามกฎหมายเดิมนั้น คนต่างด้าวมีหน้าที่ที่จะต้องไปแจ้ง กงนั้นอยู่ที่ ทศก

ญาติหรือเจ้าของโรงแรมก็ จึงไม่มีความรับผิดชอบ และเพื่อที่จะออก
 หนึ่งเวลานี้ เราจึงได้กำหนดให้เจ้าบ้านก็หรือเจ้าของโรงแรมก็ ให้
 ศึกษาก็ต้องมีหน้าที่แจ้งต่อเจ้าพนักงานด้วย ก็จะทำให้การควบคุม
 ปรากฏว่าที่หลบหนีเข้าเมืองรัศมียิ่งขึ้น บทกำหนดโทษสำหรับมาตรา ๓๔
 เราจะเห็นได้ว่าอยู่ในมาตรา ๓๔ ในมาตรา ๓๔ นั้น จะวางบท
 กำหนดโทษไว้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านใครรับคนคางคาวเข้าไปแล้วไม่แจ้ง ก็จะมี
 โทษปรับ ๒,๐๐๐ บาท แต่ ๒,๐๐๐ บาทนั้นค่อนข้างน้อย เพราะว่า เป็น
 ของของเจ้าบ้านธรรมดา แต่จะเห็นว่าถ้าเป็นผู้จัดการโรงแรมแล้ว จะมี
 โทษหนักขึ้น คือปรับตั้งแต่ ๒,๐๐๐ บาท ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท แต่ทั้งนี้ไม่ได้
 หมายความว่าถ้ามีการช่วยเหลือหลบหนีการเข้าเมืองแล้ว ก็จะต้องถูกลงโทษ
 ในประการหนึ่ง ๒,๐๐๐ บาทนี้ เฉพาะเรื่องแจ้งเท่านั้นเอง แต่หากว่า
 มีเจตนาที่จะช่วยเหลือหลบหนีของคนเข้าเมืองแล้ว ก็จะมีโทษหนักกว่า
 นั้นกรณีขอทราบเรียนเท่านั้นครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ ถ้อยคำที่
 คณะกรรมาธิการเติมไปนั้น กระผมเข้าใจว่าชัดเจนอยู่แล้ว ในมาตรา ๔๒
 กระผมว่าก็คือ คณะกรรมาธิการเติมไปโดยไม่มีเจตนาที่จะ ต้องเติม
 กระผมอยากจะทราบเรียนท่านประธาน ยกตัวอย่างสมมติ กำหนดว่า
 หนึ่งเป็นกรรมาธิการนั้นจะต้องขึ้นไปนั่งอยู่ข้างบน แต่ก็ไม่ต้องมาเขียนบอกไว้
 ตรงกระผมว่าต้องนั่งข้างล่าง ไม่มีความจำเป็น กระผมจึงคิดว่า
 อนุเองเดียวกัน เมื่อเขียนไว้ในมาตรา ๔๒ ว่าบุคคลต่อไปนี้ไม่เข้าข่ายเป็น
 บุคคลที่จะต้องห้ามเข้ามา แล้วมาตรา ๔๐ นั้นเป็นเรื่องที่ว่า คนคางคาว
 จะเข้ามาใต้นั้นมีจำนวนปีละ เท่านั้นแทนโดยคุณพิธีของรัฐมนตรี กระผม
 เข้าใจว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเติมเข้าไปอย่างที่คุณกรรมาธิการเติม แต่ถ้า

คณะกรรมการพิจารณาคิดว่าเป็นความจำเป็นจะต้องเติม

กระดุมก้นไม้ค้ำ

ขอพบพระคุณครับ

นายอมร จันทรมุข (กรรมการ) : กระดุมเห็นความ
ว่าไม่มีความจำเป็นจะต้องเติม แต่ว่าการที่เราเขียนไว้ ก็เพื่อที่จะให้
ในมาตรา ๘๐ นั้น มีช้อยกเว้นประการใดบ้าง ถ้าหากว่าไม่เขียนไว้แล้ว
เราก็จะไม่รู้ว่าช้อยกเว้นมีอยู่ในมาตราใดบ้าง ดังนั้นการที่เติมไว้มันไม่ใช่
มีความจำเป็นจะต้องเติม แต่เพื่อที่จะให้ผู้อ่านเข้าใจชัดเจนว่าช้อยกเว้น ของ
มาตรา ๘๐ มีอยู่ถึง ๓ แห่ง โดยไม่ต้องไปอ่านในแต่ละมาตราว่า ช้อยกเว้น
นั้นอยู่ ณ ที่ใดบ้าง ขอพบคุณครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ กระดุมค่อนข้าง
จะคล้อยความท่านกรรมาธิการที่ว่าต้องเติมไว้สำหรับช้อยกเว้น เพราะฉะนั้น
กระดุมขอกราบเรียนท่านประธานว่า รัฐธรรมนูญที่เราเขียนและพิจารณา
ผ่านสภานี้ไปแล้ว เรามีบทเฉพาะกาลไว้ในตอนท้ายของรัฐธรรมนูญ เพราะ
ฉะนั้นก่อนที่จะถึงบทเฉพาะกาลนั้นเราก็ควรจะมีส่วนบอกไว้ว่ารัฐธรรมนูญฉบับนี้
มีช้อยกเว้นโดยบทเฉพาะกาลที่จะเขียนในบทต่อไป กระดุมจึงคิดว่าความ
ความคิดของท่านกรรมาธิการว่า เขียนเพื่อจะบอกช้อยกเว้นนั้น กระดุมยังยืนยัน
ว่าไม่มีความจำเป็นครับ ขอพบพระคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา
มาตรา ๘๐ มีท่านผู้ใดมีความคิดเห็นอย่างไรอีกหรือไม่ จะขอมติให้คัดออก
หรือไม่ครับ คุณชนะ

นายชนะ รุ่งแสง : ไม่ต้องครับ ท่านประธาน
ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา
ไม่ต้องนะครับ มีท่านผู้ใดข้องใจบ้างหรือไม่ครับ มาตรา ๘๐ เชิญ

กรรมกรับ

พันตำรวจเอก สุธรรม วรวิเชียรวงษ์ : ท่านประธาน
 เคารพ มาตรา ๖๖ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญากรรม
 แล้ว แต่ท่านสมาชิกท่านยังสงสัยคำว่า "บุคคลไร้สัญชาติ" ก็อยากจะ
 ทานกรรมาธิการอธิบาย เพราะว่าในกฎหมายฉบับนี้ มาตรา ๖๖ มีคำว่า
 "คนธรรมดา" ซึ่งเราก็ได้คำนิยามจากพระราชบัญญัติวิชนกรรมแห่งชาติ ไป
 แล้ว มีคำนิยามอยู่ในนั้น มาตรา ๔ พ.ศ. ๒๕๕๕ ที่ออกมานั้น แต่ว่า
 "บุคคลไร้สัญชาติ" อยู่ในพระราชบัญญัติสัญชาติ ก็ยังไม่ปรากฏชัด ก็ยกยกจะ
 ทานกรรมาธิการชี้แจงเท่าที่กระผมเข้าใจว่ามีพวกชายแค้น พวกกองทัพอ
 หรือพวกบุตรผู้พวยพวย แล้วกระผมก็เคยแปรญัตติไว้เหมือนกันว่า เป็นบุคคล
 ซึ่งไม่มีประเทศใครรับรองสัญชาติ ก็คิดใจนึกเกี่ยว อยากจะให้ท่าน
 กรรมาธิการอธิบายให้ที่ประชุมฟังที่ยังมีผู้สงสัยอยู่ ขอพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ หัวหน้าที่ประธานรัฐสภา :

กรรมาธิการแจ้งสัณนิทกรับ

พันตำรวจเอก ชชาติ สงวนรักษ์ (กรรมาธิการ) : ท่าน
 ประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คำว่า "คนไร้สัญชาติ" นี้เป็นที่รู้จัก
 ระหว่างประเทศ ทางเจ้าหน้าที่ คือทางกระผมมันถือหลักว่า บุคคลที่ไม่ได้
 สัญชาติใด โดยเฉพาะเดินทางเข้ามาโดยใช้เอกสาร ที่ระบุไว้ในหนังสือ
 ที่เขาถือมาว่าสเตตัสเรซ (State race) คือเป็นคนละสัญชาติ โดยเฉพาะ
 ขณะกระผมขอยกตัวอย่างประเทศไต้หวัน เราไม่ได้มีสัมพันธทางการทูตกับ
 ประเทศไต้หวัน แต่เรามีความจำเป็นที่จะต้องให้คนไต้หวัน เข้ามาใน
 ประเทศไทยเพื่อช่วยเหลือในกิจการบ้านนาฏการ ขณะนั้นก็เข้ามาเป็นประจำ
 พวกนี้เราไม่สามารถจะยอมรับหนังสือเดินทางของเขาได้ เพราะว่าเรา

ถือว่าเงินนั้นมีเพียงประเทศเดียว ดังนั้นคนใดที่วันจะเดินทางเข้ามา ซึ่งต้อง
ใช้เอกสารอีกชนิดหนึ่ง ซึ่งทางเราออกให้มัน และเมื่อเข้ามาแล้วเราถือว่า
เป็นบุคคลไร้สัญชาติ เพราะฉะนั้นการที่จะไปเขียนวิเคราะห์หัตถ์ ไว้ใน
กฎหมายให้ชัดเจนนั้นกรมก็ว่าเขียนยาก ในการพิจารณาของคณะ
กรรมาธิการก็ให้พิจารณาในเรื่องนี้เหมือนกัน แต่ในทางปฏิบัติไม่มีอะไร
ชัดของขณะนี้ และในกรณีที่ว่าคนไร้สัญชาติ ๕๐ คนนี้หนึ่งไม่เคยรับ ร้อย
คุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่ประธานรัฐสภา
เป็นอันว่ามาตรา ๕๐ นี้ไม่มีปัญหาครับ วันนั้นก็เห็นจะหมดเพียงเท่านี้
ส่วนที่เหลือก็จะได้เลื่อนไปในการประชุมคราวต่อไป

วันหมดเวลาแล้วผมขอปิดประชุม ขอขอบพระคุณทุกท่านครับ

เลิกประชุมเวลา ๑๒.๐๐ นาฬิกา

LIRT

บัญชีรายงานการประชุม

เรณู อรัญญิก	สัมฤทธิ์ กงเลิศ
ชลอลักษณ์ ชรรณผล	กรรณิการ์ สิงหะบัณฑิต
สรรพศรี อรรถวิวัฒน์	ภูษงค์ เอกบุตร
กรุณา พิมพ์สุวรรณ	สมชาย กาวอุดม
สมศรี ใจอ่อนน้อม	อากรณ์ ทองนาค
เปรมจิต บุญหล่อ	อุทุมพร แก้วสดีชัย
พัชนี คล้ายสุวรรณ	สายสุนีย์ พันชนะ
รัชณี ชันธิโชติ	กัญญา สารานุกูลศิลป์
พรพรรณบุบผา วิไลวงษ์	ประเสริฐ บันสิน
กรองกาญจน์ เมาจินทา	

รายงานการ ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภา
(กรรมาธิการยังมีใ้ตรวจ)

รายงานการ ประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติทำหน้าที่รัฐสภาครั้งนี้ คณะกรรมาธิการยังมีใ้ตรวจ รายงานการ ประชุมยังมีใ้ตรวจ เนื่องจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภาไปในวันเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อวันที่ ๒๒ เมษายน ๒๕๒๒ กฎหมายมาตรา ๑๔๕ และมาตรา ๒๑๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ทุกฉบับที่ร่าง

จึงขอบันทึกไว้เป็นหลักฐาน และขอรับรองความถูกต้องของรายงานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ทำหน้าที่รัฐสภา พ.ศ. ๒๕๒๒ ชุด ๒๕ พรรคสอง

สงวน คำวงษา
(พันเอก สงวน คำวงษา)
เลขาธิการรัฐสภา